

За ЄВАНГЕЛІЙСЬКУ ВІРУ

ЧАСОПИС ВСЕУКРАЇНСЬКОГО СОЮЗУ ЦЕРКОВ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛІЙСЬКОЇ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангелійську» (Фил. 1:27).

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

ВІРУ

№2 (53), ЛЮТИЙ 2009 РОКУ

«ВИ — СІЛЬ ЗЕМЛІ»

Одне з призначень Церкви Христової на землі — бути сіллю для землі і світлом для світу (Мт. 5:13-16)

Що робить сіль? Вона надає їжі смаку і запобігає псуванню продуктів. Так само і з Церквою: наша присутність надає землі смаку для Бога і охороняє світ від повного морального занепаду. Сіль, оберігаючи продукти від псування, не в змозі повністю зупинити процес гниття. Так і Церква не може повністю зупинити моральний занепад людей, але вона здатна його загальмувати.

Приклад цього знаходимо в 18-му розділі Книги Буття, де описана розмова Авраама з Господом щодо долі Содома і Гоморри — міст, в яких процвітала розпуста. Господь вирішив знищити їх мешканців за грішний спосіб життя. І тут Авраам повівся, як сіль, що осялює певну місцевість для Бога. Він заступився за цих нечестивих, гідних покарання людей і попросив помилувати поселення, якщо в них знайдеться 50 праведників. Далі він почав торгуватися з Богом щодо кількості праведних, довівши її до десяти. І Бог дозволив Аврааму торгуватися. Богові приємно чути того, хто просить милості для нечестивих грішників. І Він готовий був уже не знищувати міста, якщо в них знайдеться хоча б 10 людей, що живуть праведно. Чому змінилися наміри Господа? Тому, що Його про це просили. Скільки осіб брало участь у клопотанні? Одна.

Не можна недооцінювати наших молитов. Якщо вони керовані любов'ю, милосердям, Бог рахується з ними. І Він бажає на них відповідати. Будучи праведним, Він карає гріх, але коли знаходяться ті, які просять Його про милість, Господь шукає можливості помилувати.

За підрахунками фахівців, у Содомі і Гоморрі проживали приблизно десять тисяч людей. Десять тисяч нечестивих — і серед них десять праведників. Пропорція 1 до 1000. Мізерна кількість солі у великій кількості їжі — і ця їжа вже можна споживати.

А тепер запитання: чи насправді ми праведники? Ми можемо думати, що так, але як реально виглядають справи? Напевне, у знищених містах були люди, які вважали себе праведними. Але Бог побачив праведність тільки одного чоловіка — Лота і заради нього помилував його сім'ю.

Це урок для нас. Приймаючи праведність Бога через віру в Христа Ісуса і живучи в послуху Слову Істини, ми стаємо праведниками, і такими нас бачить Бог. Завдяки нашому успіху на наших роботах, у наших поселеннях, у нашій країні і в цілому світі ще є Божя милість для нечестивих людей, які оточують нас. Коли ж межа грішності досягне критичної точки, то Своїх Господь спасе і збереже для Небесного Царства.

Наступне запитання: чому ми віддаємо пріоритет у молитвах? Якщо вони концентруються тільки на «нас» і «нашому», то чимало з того, що Бог хотів би зробити на цій землі, не робиться. Коли Бог відкриває Свій план праведникам (Ам. 3:7), вони моляться, щоб ці плани Божі сповнилися (Дан. 9:1-19), і тоді Бог здійснює Свої наміри. Коли Даниїл вирахував, що закінчується період полону Ізраїлю у Вавилоні, він не чекав склавши руки, а почав ревно молитися, щоб це сповнилося. І на його молитви прийшла відповідь.

Господь наказує нам молитися: за свої потреби (1 Петр. 5:7), за інших християн (Еф. 6:18), за всіх людей, царів, за всіх, хто при владі (1 Тим. 2:1-3). Волею Божою молитви повертаються до тих, хто молиться, тихим і спокійним життям у всякому благочесті і чистоті.

Іноді можна почути нарікання християн на своїх служителів, начальників, на роботу, депутатів і багатьох інших урядовців. А це суперечить тому, що велів нам робити Господь. Він наказує Своїй Церкві молитися. А молитва не сумісна з гріхом злослів'я проти царів і тих, хто при владі (Екл. 10:20; Дії 23:1-5). Відсутність заступників в молитві призводить до занепаду релігійного і суспільного життя (Єз. 22:24-31).

Євангелійські Церкви України підвели підсумки

28 січня в Україні відбулася прес-конференція на тему: «Підсумки діяльності Євангелійських Церков України у 2008 році: духовні та соціальні аспекти».

У заході взяла участь: старший єпископ Церкви Християн Віри Євангелійської Михайло Панченко, голова Всеукраїнського Союзу церков євангелійських християн-баптистів В'ячеслав Нестерук, старший єпископ Української Християнської Євангелійської Церкви Леонід Падун, заступник голови Державного комітету України у справах національностей і релігій Микола Новиченко, заступник директора Департаменту Державного комітету України у справах національностей і релігій Юрій Корольок.

Євангелійські церкви представлені в Україні низкою релігійних об'єднань — євангелійських християн-баптистів, християн віри євангелійської, євангелійських християн, а також окремими незалежними релігійними громадами. На 1 січня 2009 року в Україні діяли понад 7000 релігійних організацій (громад, центрів, управлінь, духовних навчальних

закладів, місій), які входять до складу Євангелійських Церков України.

У 2008 році ці Церкви проводили активну діяльність у різноманітних напрямках духовної та соціальної роботи, зокрема таких, як задоволення духовних потреб віруючих, духовно-виховна та освітня робота з дітьми та молоддю, робота із засудженими та їхніми родинами, алко- та наркозалежними особами, робота з безпритульними дітьми, надання духовної та соціальної допомоги людям похилого віку, малозабезпеченим та тяжкохворим людям, профілактика епідемії ВІЛ/СНІДу в Україні, благодійна допомога нужденним верствам населення, участь у державному діалозі та міжконфесійному співробітництві тощо.

uupc.org.

Президент України підписав Закон «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо права релігійних організацій на постійне користування земельною ділянкою»

Текст Закону 30 січня 2009 року опублікований на офіційному сайті глави держави. Прийнятий парламентом 15 січня 2009 р., Закон, зокрема, передбачає, що релігійні організації, зареєстровані в Україні, отримують право на постійне користування земельною ділянкою за умови, що вона не використовується для здійснення підприємницької діяльності. Закон набрав чинності з дня його публікації.

Необхідність надання релігійним організаціям права постійного користування земельними ділянками підтримують всі провідні Церкви України, зокрема УПЦ, УПЦ Київського патріархату, УГКЦ та протестантські Церкви.

На необхідності законодавчого розв'язання цього питання наголошувалося в усіх зверненнях Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, які впродовж 2005–2008 рр. надсилалися на адресу Президента, Прем'єр-міністра України, Голови Верховної Ради України та голів депутатських фракцій.

Закон передбачає надання релігійним організаціям саме права постійного користування земельними ділянками, а не права власності на них. Власниками ж відповідних земельних ділянок залишаються держава та відповідні територіальні громади.

РІСУ.

КОРОТКО

Новий релігійний закон в Казахстані відхилено

За повідомленням Mission News Network, президент Казахстану не підписав законопроект, який обмежує релігійні права громадян, зокрема християн, і відіслав його на доопрацювання в Конституційну національну раду. Ймовірною причиною цього може бути факт, що Казахстан головує в Організації з безпеки і співробітництва в Європі у 2010 році, а кожен член цієї Організації зобов'язаний дотримуватися стандартів з прав людини.

31 січня пройшов 24-годинний молитовний марафон за мир на Святій землі

Востанній день січня в рамках Всесвітнього дня молитви про мир у більш ніж 400 містах планети проходив безперервний молитовний марафон за мир на Святій землі.

У молитві взяли участь релігійні спільноти й організації в Європі, США, Південній Америці, Африці і Австралії.

На казанських вулицях появились щиты з цитатами з Біблії і Корану

«Ми нагадуємо городянам про вічні цінності в цей непростий час. Окрім того, люди можуть ознайомитися з основними принципами ісламу та християнства, адже ми живемо в багатоконфесійній

республіці», — пояснила начальник управління зовнішньої реклами та інформації міськвиконкому Казані Ірина Дябілкіна.

Соціальна реклама розміщена на 200 щитах по всьому місту. Усі вислови з

Біблії і Корану розповідають російською і татарською мовами про необхідність чинити добро і притримуватися морального способу життя.

CNL-NEWS.

Три чверті населення України вважають себе віруючими людьми

ОПИТУВАННЯ

Україна приєдналась до Міжнародного проекту соціального дослідження (ISSP) — щорічного порівняльного опитування населення за задалегідь визначеною тематикою, в якому беруть участь 45 країн Європи, Азії, Північної та Південної Америки. Цього року темою дослідження стало ставлення до релігії та релігійні погляди громадян.

Ініціаторами приєднання України до цього міжнародного проекту виступили Інститут політики та Київський міжнародний інститут соціології із залученням фахівців Інституту соціології НАН України. З 11 по 20 жовтня 2008 року проведено опитування 2036 респондентів за випадковою репрезентативною вибіркою, що відповідає стандартам ISSP і представляє доросле населення України.

Інститут політики подає такі результати опитування: 53% респондентів погодились з тим, що твердження «Я вірю в Бога зараз і завжди вірю» найкращим чином описує їхні переконання. Кожний п'ятий (21%) не вірив раніше, проте став віруючим тепер. Тобто три чверті населення України вважають себе віруючими людьми. Атеїстів значно менше: кожний дев'ятий (11%) ніколи не вірив у Бога або перестав вірити, ще 15% не змогли вибрати для себе хоча б одну із запропонованих позицій.

Віра в інші аспекти релігійного світогляду в Україні поширена значно менше. У релігійні дива вірять 46% українців і не вірять 32% (інші не визначилися), у життя після смерті, відповідно 38% і 37%, у рай — 40% та 36%, у пекло — 39% та 36%, у «надприродні сили й можливості померлих предків», відповідно, 34% та 38%.

Також з'ясувалося, що за часів незалежності українці стали більш релігійними.

Люди віком за 50 — з тих, хто народився і сформувався у Радянському Союзі, частіше за інших виказували атеїстичні погляди. 11% з них заявили, що ніколи не вірили у Бога, а у віковій категорії до 30 таких 7%.

Окрім того, у західних областях України люди масово вважають себе належними до певної релігії. Тут лише 3% не поділяють релігійного світосприйняття, натомість у центральних, південних та східних областях таких 13%.

Загалом 62% громадян назвали релігійне оточення, в якому вони виховувалися, православним, 6% — греко-католицьким, а 27% росла й спілкувалися поза будь-яким релігійним впливом (5% — усі інші відповіді).

Ще одним результатом дослідження стало те, що віруючих жінок в Україні більше, ніж чоловіків: 63% їх завжди вірили у Бога, тоді як лише 41% чоловіків вважає себе віруючими.

Заступник голови Верховної Ради України, засновник Інституту політики Микола Томенко назвав надзвичайно важливим факт приєднання нашої держави до Міжнародного соціологічного проекту ISSP. На його думку, доступ українських науковців до міжнародного щорічного порівняльного опитування населення — це можливість визначити місце України у світовому цивілізаційному контексті.

М. Томенко також поінформував, що в рамках участі України у проекті ISSP отримана інформація буде докладно проаналізована й опублікована у спеціальній брошурі, а національний координатор проекту візьме участь у щорічних зборах учасників ISSP.

РІСУ.

Церква у Чернівцях служить знедоленим людям

Під час Різдвяних свят у домі молитви церкви християн віри євангельської «Бет-Ел» проходила благодійна акція. Молодь церкви служила дітям із неблагополучних сімей. Ціллю акції було донести слово про прихід Ісуса Христа на землю. Діти уважно слухали розповідь про Христа, переживали, а на пам'ять про Різдвяні свята кожен отримав подарунок.

Але благодійна програма на цьому не закінчилася. Того ж дня молодь церкви відвідала Садгорський протитуберкульозний диспансер, де живуть діти-сироти. Пацієнти диспансеру з радістю слухали звістку про ціль народження Ісуса Христа. А ще співали різдвяних пісень, гралися, молилися разом з гостями. Дітям було приємно усвідомлювати, що є хтось, кому вони не байдужі.

Молоді християни відвідали ще й мешканців будинку для людей похилого віку в селищі Садгорі. Не кожен з цих стареньких має можливість спілкуватися зі своїми рідними, тож їм приємно було приймати гостей, слухати радісну звістку про Спасіння через Ісуса Христа, разом співати різдвяних пісень. Вони тішилися і подарунками, але головними для стареньких були увага і любов з боку молодих християн.

Андрій Воробець.

Студент індустріального коледжу.

м. Чернівці

І в сивині вони будуть цвісти

14 січня в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської з ініціативи відділу жіночого служіння пройшло особливе зібрання — для тих, кому за 60. Зал дому молитви був майже заповнений — так багато людей відізналися на наше запрошення.

З вітальним словом до братів і сестер цього «золотого віку» звернувся єпископ Івано-Франківської області Юрій Веремій. Він потішив їх словами Самого Господа: «Посаджені в домі Господнім цвітуть на подвір'ях нашого Бога, іще в сивині вони будуть цвісти, будуть ситі та свіжі...» І нагадав, що саме сестри і брати старшого віку повинні бути прикладом для молодших поколінь у твердості віри і послушності Слово Божому. Це той корінь, що врослає глибоко в землю і черпає живильну вологу з недосяжних місць, даючи ріст міцному і зеленому дереву. Жодні три випробування не зламують такого стійкого християнина. Тому всім християнам корисно спілкуватися з тими, хто з ранніх років пізнав Господа, міцно тримається Його Слова і навчає молодих, спираючись на істину.

Нам — ініціаторам такого зібрання здавалося, що ми добре знаємо старших братів і сестер. Та коли ми зустрілися в такому особливому колі, виявилось, що вони насправді молоді душою і радісні в Господі. Приємна атмосфера спонукала до відвертого спілкування. Охочих засвідчити про милості Божі у своєму житті і виголосити безмірну подяку Господу було дуже багато. Сестри Антоніна Гіляка, Надія Гіглюк, подружжя Малофіїв і Карп'юків співали псалми хвали Творцеві. Софія Копей розповіла про те, як вона розповсюджує газету «Вірую» — до речі, цю працю сумлінно виконують багато старших сестер і отримують велику радість від того, що цим можуть послужити Господу.

Зі словами підбадьорення до присутніх звернувся гість із Франції Петро Тихий. Він щиро дякував Богові за те, що і в зрілих літах може бути корисний Йому і служити в церкві, допомагаючи ближнім у різних життєвих турботах.

А з якою невимовною радістю брат Василь, який зовсім недавно навернувся до Бога, розповідав про свою зустріч з Ісусом. Він щиро жалкував,

що так багато часу промарновано в гріхах. І запросив бажаних братів і сестер відвідати його домівку, щоб разом прославляти Господа і засвідчити його домашнім про Божу любов.

Промовці, вже давно самі бабусі і дідусі, з теплом і сльозами на очах згадували про те, як за їх спасіння молилися їхні матусі і бабусі. І тепер вони моляться за своїх дітей і внуків.

Багато недуг в тілах наших старших братів і сестер, але того дня не хотілося про них згадувати — таким молодечим блиском сяяли їхні очі, такими підбадьорливими були їхні усмішки. І дух їхній бадьорий в Господі.

Ті, для кого минулий рік був ювілейним, були потішені на цьому зібранні особливо — єпископ Веремій вручив їм з нагоди поважних дат у подарунок Біблії. Пам'ятні пакуночки наприкінці зібрання отримали всі запрошені. Тож як було знову і знову не дякувати нашому доброму Господеві.

А ми зробили для себе висновок: такі спільності вкрай потрібні, тож непогано було б регулярно проводити їх у всіх церквах нашого братства.

Мирослава Карп'юк.

м. Івано-Франківськ.

Різдвяний подарунок для ІСУСА

Християни церкви «Свята Трійця» (м. Харків, пастор І. Герасим) протягом Різдвяних свят не лише самі раділи народженням Спасителя, але й ділилися своєю радістю з іншими. Цього року на Різдво малюки з Краснокутського дитбудинку дочекалися гостей і подарунків. Розважити дітей, від яких відмовились найближчі й найрідніші люди, вирішили віруючі.

Програма спілкування була насичена: цікаві конкурси, захоплюючі ігри, біблійні вистави, ляльковий театр. Хлопчики й дівчатка віком до 8 років не лише залюбки брали участь у конкурсах та іграх, а й самі підготували для гостей святкову програму. У віршах, піснях, танках виявляли

вони таланти, які дав їм Творець. «Мами» й «тата» з християнської церкви «Свята Трійця» роздали малюкам подарунки й запропонували... щось подарувати Ісусові! Діти мірку-

вали, якому подарункові найдужче зрадів би Спаситель. Відповідь була однозначна: найкращий подарунок — це серце, віддане Христу.

Uupc.org.

З британського шкільного словника викинули слова, пов'язані з християнством, природою та історією країни

У Великобританії зі шкільного словника Junior Dictionary, який повинен служити збагаченню словесного запасу школярів, викинули слова, пов'язані з християнством, природою та історією країни. Зникли, наприклад, слова «абатство», «єпископ», «капличка», «імперія» і «монах», а також слова, пов'язані з природою і сільським побутом. Натомість появились такі, як «блог», «знаменитість» тощо. Як заявили упорядники, «словник відображає той факт, що Великобританія — сучасне, мультикультурне і мультирелігійне суспільство».

Однак педагогіки побоюються, аби зміни в цьому словнику не призвели до того, що зв'язок нового покоління з британською культурою ослабне.

«Християнство надавало смисл нашій цивілізації протягом двох тисячоліть. Дивно після цього вважати, що пов'язані з ним поняття не важливі і їх можна замінити іншими, — говорить професор Алан Смітерс, директор Центру освіти і працевлаштування при Букінгемському університеті. — Підбір слів дуже цікаво показує, як діти втрачають зв'язок з духовним і природним світом, переміщуючись у світ, який нам творять інформаційні технології».

Ліза Сондерс, занепокоєна тим, яку освіту дають її дітям, порівняла видання словника за 1978, 1995, 2000, 2002, 2003 і 2007 роки. Вона була вражена тим, скільки слів забрали із словника — головним чином з 2003 року. Зникли не лише хрис-

тиянські терміни (наприклад, «святий») або біблійні (наприклад, «сікомора») — зникли також слова «верба», «мох», «папороть» і «вереск». Їх замінили слова, пов'язані з новинками техніки. «Ми знаємо, що мова змінюється і що бурчати з цього приводу намарно, але ж не можна викидати сотні важливих слів, а замість того заповнювати словник технічною термінологією», — сказала місис Сондерс.

Ентоні Селдон, керівник Веллінгтон-коледжу, найкращої приватної школи в Беркширі, сказав: «Я думаю, що словник для школярів повинен бути не тільки описовим, треба відмічати не лише слова, які нині використовуються, а й ті, які взагалі необхідно знати, які варто зберегти в активному запасі. Натомість ми втрачаємо

багато чудових слів. Я віддав би перевагу словнику, в якому записані слова «омела» чи «марципан», замість словника з «MP3-плеєром».

Окрім вже згадуваних, англійським школярам дозволили не знати наступні слова: абрикос, вітвар, амвон, берег, бекон, бобер, бик, вепр, вікарій, віл, ворон, гепард, герцог, гном, гоблін, гріх, декада, диявол, диня, жолудь, імператор, канарка, каштан, дзвіночок (квітка), коронація, крокус, лаванда, леопард, мідія, монастир, монах, монахиня, морська свинка, нектар, овес, кульбаба, омар, осел, пантера, пелікан, попіль, плющ, папуга, парафія, псалом, пудель, редиска, джерело, буряк, служитель, смородина, тюльпан, фіалка, хом'як, хрестини, шпи-

нат та багато інших.

Одна з упорядниць словника, співпрацівниця Оксфордського університетського видавництва, виправдовується: «Ми обмежені розмірами словника. В його старих версіях було, скажімо, багато назв квітів. Це тому, що тоді багато дітей жили в сільській місцевості і спостерігали зміну пір року. Нині середовище, в якому вони живуть, змінилося. Окрім того, суспільство стало більш мультикультурним. Нині менше людей ходить до церкви. Наше уявлення про релігію змінилося, вона стала лише частиною багатокультурного суспільства. Тому в нових словниках немає слів на взірєць «П'ятидесятниця» чи «день Трійці».

Christian today.

Чи був Йосип вибраний Богом? Так, Бог обрав його на велике служіння – служити Ісусу Христу, поки Той росте, бути його земним батьком, виховувати Його. Я вірю, що Йосип – це великий Божий помазанець. З усіх людей на землі Бог саме йому довірив Ісуса Христа. Та з чим Йосип стикається на дорозі до здійснення цієї місії? Раптом з'ясовується, що його наречена вагітна. Що, на вашу думку, в той момент діялось у серці Йосипа? Адже помазані Богом люди – це люди, подібні до нас. Уявіть, що ви збираєтеся одружуватися, створювати сім'ю. У вас чисті відносини, і раптом після заручин виявляється, що ваша наречена вагітна. Ви відчуєте розчарування. І Біблія говорить, що Йосип, будучи праведним і не бажаючи ославити Марію, хотів тайкома відпустити її. Яке розчарування на шляху виконання Божого призначення для Божого обранця Йосипа. Але ангел з'явився йому уві сні і сказав: «Не роби цього, тому що те, що народиться, – святе, це від Духа Святого».

Чи легко було Йосипу в це повірити? Нелегко. Але він послушався небесного видіння.

І ось перепис. Треба йти у Вифлеєм. Йосип бере Марію, і вони вирушають в путь. Чого можна чекати, коли виконується така велика місія? Там, у Вифлеємі, Бог все приготує, тому що буде народжуватися Месія, Його єдинородний Син. Треба очікувати великих почестей. Натомість Йосип не знаходить місця в жодному з готелів, місце знайшлося тільки в хліві. Що можна було б сказати? Я ж виконую місію!..

Народжується немовля – і жодних лікарів, жодних повивальних бабок. Я не знаю, як Йосип, а я був би розчарований. І от народжується дитина. Здавалося б, жодна волосина її не впаде на землю, об камінь не спіткнеться її нога... І раптом ангел каже: «Вставай, бери дружину, дитину і втікай». «Господи, а де ж Твій захист? Де ангели, які табором стануть навколо тих, хто боїться тебе?». Йти у вигнання, жити в чужій країні?!

Чи, на вашу думку, не було в його серці місця для розчарування? Я не кажу, що він був розчарований, тому що Біблія про це не говорить. Але поставте себе на місце Йосипа. Божий обранець, виконуючи велике Боже доручення, на кожному кроці стикається з такими розчаруваннями.

Чи можуть віруючі люди розчаруватися? Автор Послання до євреїв говорить: «Сьогодні, як голос Його ви почуєте, не робіть затверділими ваших сердець» (Євр. 3:7-8). Ізраїльський народ був вибраний для великого служіння. Бог хотів зробити їх царями і священиками, святим народом. Але що діялося з ними, коли вони чули голос Бога? Вони озлоблювали своє серце.

Чому? Чому люди, коли чують голос Бога, можуть озлоблювати серце? Бог починає вести нас зовсім не так, як ми собі це запланували. І в цей момент ми можемо зіткнутися з розчаруванням і озлобитися. Коли Бог вів Своїх пророків і помазанців, вони обов'язково зустрічали на своєму шляху таке, як я його називаю, перехрестя розчарувань.

Візьмімо Єремію – це великий Божий пророк, якого Бог покликав ще в утробі матері, освятив, поставив пророком для народів, дав владу в молодому віці викорінювати і руйнувати, творити і насаджувати. Єремія говорить «Чому біль мій став вічний, а рана моя невигойна, що не хоче загоїтись?» (Єр. 15:18). І запитує Бога: «Чи справді Ти станеш мені як обманний потік, що води його висихають?».

Що ви чуєте? Крик душі молодого служителя І хіба не відчувається тут нотка розчарування?

Згадаймо одного з найбільших пророків Старого Заповіту – Іллію. Яку велику перемогу він отримав, коли з неба зійшов вогонь і пророки Ваала були посоромлені. Десятки тисяч людей впали на свої обличчя і сказали: «Господь є Бог, Господь є Бог». Це велике

«Народження ж Ісуса Христа сталося так. Коли його матір Марію заручено з Йосипом, то перш, ніж зійшлися вони, виявилось, що вона має в утробі від Духа Святого» (Мт. 1:18)

На перехресті розчарувань

ПРОПОВІДІ

Рустам Фатуллаєв

навернення, потужна євангелізація, якщо міркувати критеріями нашого часу.

І раптом якась жінка говорить Іллі, що з ним збираються зробити, і він йде в пустелю. Долає три дні шляху, сідає під кущем і каже: «Я славлю Тебе, Господи, за таке велике служіння, яке Ти мені дав, я прославляю Тебе і йду далі». Чи так він сказав? Мені подобаються люди, які завжди говорять Богові: «Так». Але Ілля сказав інакше: «Досить тепер, Господи! Візьми душу мою, бо я не ліпший від батьків своїх!».

Хіба це не розчарування? Ви скажете: це Старий Заповіт. Гаразд, перейдемо до Нового Заповіту. Іван Христитель першим побачив в Ісусі Месію, Спасителя, побачив Духа Божого, він перший, хто сказав: «Ось Агнец Божий, Який бере на себе гріх світу».

Бог дав йому велике служіння. Ісус говорив, що з-поміж народжених жінками не було більшого за Івана. І ось Івана садять у в'язницю, він сидить там день, два, три, тиждень, місяць. До нього приходять учні, і він посилав їх до Ісуса запитати, чи Той Він, що має прийти, чи чекати їм іншого.

Що з тобою, Іване? У чому річ? Деякі проповідники кажуть: ні, Іван не міг розчаруватися, це просто він хотів своїх учнів прив'язати до Ісуса. Але подивімося далі. Учні прийшли до Ісуса, і Ісус їм відповідає: «Скажіть, що ви бачите і чуєте». А потім каже такі слова: «Блаженний, хто через Мене спокуси не матиме». Напевне, Іван по-іншому уявляв собі служіння Месії, і він чекав, коли ж Ісус прийде і визволить Його. Невже він, Божий помазанець, повинен тут сидіти?

Думаю, це був період розчарування в його житті. У житті кожного Божого служителя є такий період. Згадаймо історію одного пастора, який теж був розчарований. Вона записана в восьмому розділі Євангелія від Луки.

«Аж ось прийшов муж, Яір на ім'я, що був старшим синагоги. Він припав до Ісусових ніг та й став благати Його завітати до дому його».

Як ви думаєте, коли Яір впав до ніг Ісуса, що він там залишив? Я скажу, що він залишив там все. Яір був авторитетною, шанованою людиною, начальником синагоги. В Ізраїлі ці люди користувалися

великим авторитетом. На жаль, у нас часом пастори лише для того, щоб ноги в них витирати.

Так-от, служителі і начальники синагоги мали дуже великий авторитет. Як ви думаєте, що сталося з авторитетом Яіра, коли він припав до ніг Ісуса? Його авторитет там помер. Тому що кожного, хто визнавав Ісуса за Месію, відлучали від синагоги. Це чекало простих людей. То що зробили б з Яіром? Він втрачав там авторитет, втрачав весь свій бізнес, він втрачав все.

Чому? Він полюбив Ісуса? Ні. Біблія каже, що в нього була потреба. У нього помирала єдина 12-річна донька. Ми всі в житті чогось досягаємо, чогось будемо, кладемо кудись всі свої сили, але в кожного може настати момент, коли не потрібно нічого, окрім того, щоб Ісус ввійшов у твій дім. Тобі ніхто і ніщо не зможе допомогти, тобі треба, щоб Ісус ввійшов у твій дім. Інакше немає сенсу жити.

Ісус сказав Яіру, що піде разом з ним. Як ви думаєте, Ісусу було за що докорити Яіру? Він міг би, наприклад, сказати: «Яіре, Я проходив тут часто, а ти не покликав Мене проповідувати у своїй церкві, ти жодного разу не помив Мені ноги, не послужив Мені». Можливо, Яір відчував якісь докори сумління. Але наш Господь, як написано, «дає просто і не докоряє».

Брате і сестро, Господу є за що нам дорікати, чи не так? Але Він дає просто і без докору. Молись до нього, клич Його. Але для того, щоб Він пішов з тобою, потрібно залишити весь свій авторитет, все, за що ти тримався, і довіритися Господу.

Історія Яіра дуже близька мені. Моя дружина довго не могла завагітніти вдруге, аж ось Бог благословив нас, вона завагітніла і народила прекрасну здорову дівчинку. Ми були дуже щасливі. Коли дитині минуло три місяці, у неї почалися напади судом. Ми спочатку не звертали на це уваги – у немовлят таке можливе, це минеться. Але згодом побачили, що дитина змінюється, перестає реагувати на все так, як раніше. Лікар-невропатолог, оглянувши дитину, відправив нас на обстеження, підозрюючи щось серйозне. Я молився з вірою і переконав всіх і самого себе, що нічого серйозного просто не може бути. Але діагноз, який поставили донечці після обстеження, пролунав, як грім з ясного неба: синдром Веста – один із найнебезпечніших різновидів епілепсії. Лікарі сказали, що коли ці суди не зупинити до року, дитина перетвориться на «рослину», тому що кожна судорога руйнує клітини головного мозку. В дорослому віці це не так страшно, а мозок дитини тільки формується, і до року, якщо суди не зупинити, це кінець.

Я казав: Господи, цього не може бути. Я не вірю в це. І знаєте – мені потрібен був Ісус. Усе стало порожнім. Зазвичай ми щось плануємо, складаємо

якісь плани, але в той момент мені не треба було нічого, окрім Ісуса.

Ми з дружиною молилися, просили Господа прийти, і ми вірили, що Він прийде.

Вернімося до Яіра. Коли Ісус пішов з ним, як ви думаєте, що було в той момент з його вірою? Без сумніву, він зрадив. Він, напевне, побоювався, що Ісус йому дорікне, відмовить, зіславшись на брак часу. Але Ісус каже: «Я піду з тобою». Думаю, у серці Яіра була радість і його віра різко зросла. Вони йдуть, і раптом їх зупиняє жінка, котра 12 років хворіла на кровотечу. На очах в Яіра стається чудо. Що робиться з його вірою? Вона зростає і зростає. Тепер він був переконаний, що звернувся за адресою, що Ісус – Той, Хто може звершити чудо.

Коли ми бачимо чуда, наша віра росте. Пригадую, до нас на молитовне служіння привезли дівчинку років 12. Виявилось, що ні з того ні з цього її почало кидати на підлогу, потім з її вуст почали виходити прокляття, недобрі слова на Церкву, на Бога, на всіх віруючих. Її батьки були невіруючі і привезли її спочатку до Києва, у Центр епілепсії. Там подивилися на неї і сказали: «Це не наш клієнт, везіть її у психлікарню». Вони повезли. Там її обстежили і сказали: «Це не наш клієнт, ми не знаємо що робити».

Добре, що там була віруюча жінка, яка порадила відвезти дівчинку до церкви на молитовне служіння. Брати і сестри, Ісус сказав, що збудує Церкву, і ворота пекельні її не здолають. Церква – це стовп і підвалина істини на землі. Коли людям нікуди йти, коли вони не можуть отримати відповіді ніде в цьому світі, Ісус повинні відповідь отримати в Церкві. Для цього Ісус залишив нас на цій землі.

Ту дівчинку занесли в дім молитви четверо дорослих чоловіків. Коли її посадили, ми почули голос наче прямо з пекла: «Я її не віддам, вона належить мені». Ми почали за неї молитись – у нас саме був день посту та молитви. І здавалося, пекло сміється з нас – ніякої відповіді. Ми згодилися наступний день знову провести в пості і молитві – і знову ніякої відповіді. Ми ще один день постимо і молимося – і нічого. І багато хто почав розчаровуватися, не розуміючи, чому Бог не відповідає.

Але тут покаялися батьки дівчинки і навіть водій, який її привіз. Там неможливо було не покаятися. Ми домовилися в понеділок ще раз взяти піст і молитву, і в понеділок Бог дав їй звільнення. Слава Ісусу! Я дуже радий і сказав: «Господи, Ти те саме зробив і з моєю донькою». Я прихдив додому, клав на неї свої руки, кликав пастора, ми приїжджали з оливопомазанням, молилися. І ось треба було йти на повторний аналіз. Після того випадку з одержимою дівчинкою я вірив, що все буде добре і діагноз не підтвердиться. Але діагноз підтвердився. Мені сказали, мовляв, вибачте, ми нічого не можемо зробити.

Яір був вражений, тим, що Ісус зробив для кровотечивої жінки. Але «як Він ще промовляв, приходить ось від старшини синагоги один та й говорить: Донька твоя вмерла, не турбуй же Вчителя!». Як ви думаєте, що колося в той

момент з серцем Яіра? Уявіть тільки – він залишив все, весь свій авторитет, він був такий близький до цілі, і тут йому кажуть: «Донька твоя померла». Я впевнений, що він був розчарований і переповнений страхом.

І саме так почувався я, коли смертельний діагноз моєї дитини підтвердився. Я знав, що Бог може зіслати її, я розмовляв з Богом, навіть сварився з Ним, говорив: «Я знаю, що Ти можеш це зробити». Скільки разів я бачив чудеса, і мені здавалося, що Бог цілює всіх, за кого ми молимося, тільки не мою дитину. Люди приходили на молитовне служіння, дякували Богу за Його відповіді. Через якийсь час приїхала і мати тої дівчинки. З дитиною все було добре, вона пішла до школи. У них вдома почала діяти домашня група, церква росла. А я плакав: «Господи, Ти відповідаєш на всі потреби, тільки не на мої».

Я був у такому стані, що вже готовий був залишити служіння. Адже потрібні були величезні гроші на ліки, щоб хоч трошки підтримувати дитину. Але я дуже дякую Господу за Яіра. І вірю, що на небесах зустрінусь з ним. І я хотів би його запитати: «Яіре, у той момент, коли ти почув, що все скінчилося і надії немає, тоді, коли ви зайшли до будинку, що ти відчував? Як ти це пережив?».

Я впевнений, що тих емоцій, тієї печалі не передати. Та Ісус сказав: «Не бійся, тільки віруй, і спасення буде». Але, Господи, як вірити, коли все так погано? Як вірити, коли такі проблеми? Я вірив Тобі. Вірив, коли падав до Твоїх ніг. Вірив, коли все залишив, вірив коли йшов з тобою, коли бачив ті всі чудеса. Але як вірити зараз?

Брати і сестри, що ж таке віра? Багато хто проповідує на цю тему, але, судячи з того, як повієся Яір, я бачу, що віра – це не емоції, не почуття. Віра – це вибір. Яір серед всієї цієї темряви прийняв рішення. Він міг би сказати: все закінчено, я робив все, що міг, а тепер йду жити так, як мені заманеться, бо в доходу нема. Однак, перебуваючи у страху він приймає рішення: «Я йду з Ісусом».

Брати і сестри, віра – це рішення. Хай сьогодні ти перебуваєш у долині смертної темряви, у долині плачу і багато хто переконує тебе, що немає сенсу вірити, немає сенсу йти за Ісусом, тому що Бог не відповідає тобі – благаю, приймай правильне рішення, навіть якщо ти нічого не відчуваєш, якщо сльози стали для тебе хлібом вдень і вночі. Приймай рішення йти з Ісусом далі. І він виведе, як світло, правду твою і справедливість твою, як полудень.

Дивлячись на приклад Яіра, ми з дружиною прийняли рішення – йти за Ісусом далі. Нам було дуже важко, іноді неможливо було плакати, бо вже не було сліз. Я дякую Богу, що церкви в той момент підтримували нас, молилися за нас. Але є момент, коли треба пройти цей шлях особисто. Ми з дружиною вирішили йти з Ісусом далі. Ми зробили свій вибір. Як важливо в такий момент привести життя в порядок. Це не означає, що ми почали ритися в усьому, але Біблія говорить, що для того, щоб прийшов Ісус, усі гори і пагорби повинні понизитися, всі долини – наповнитися, кривизни – вирівнятися... І тоді побачить кожна плоть спасіння Боже.

Іноді і віруючим не завадить помолитися і запитати: Господи, а що там у мене з горами і пагорбами? Як з долинами, з кривизнами? Ніхто цього може не бачити, але Бог бажає, щоб ми повністю віддалися Йому.

Наш шлях розтягнувся на кілька місяців. Я впевнений, що Яір був дуже розчарований, але він прийняв рішення йти за Ісусом далі. Чи зрадив його Господь? Ні! Ісус цілює його доньку. Господь прийшов і до нас. І звідки ця судорога прийшла, туди й пішла. Донечку перевіряли упродовж двох років, і ось кілька днів тому ми були на одній із таких перевірок і почули: «Дитина здорова». Алілуя!

Коли ви запитаєте мене, чи розчаровувався я, коли йшов за Христом, я відповім: багато разів. Але коли ви запитаєте, чи підводив мене Ісус, я твердо скажу: ніколи. Він не підведе і тебе. Кожен, хто вірує в Нього, кожен, хто надіється на Нього, не буде посоромлений!

Забута сила обіту

НАУКУ ХРИСТА В КОЖЕН ДІМ

«Не квапся своїми устами, і серце твоє нехай не поспішає казати слова перед Божим лицем, – Бог-бо на небі, а ти на землі, тому-то нехай нечисленними будуть слова твої... Коли зробиш обітницю Богові, то не зволь і її виповнити, бо в Нього нема уподобання до нерозумних, а що ти обітуєш, сповни!» (Екл. 5:1, 3)

Сергій Вітюков

«Існилось йому – ось драбина поставлена на землю, а верх її сягає аж до неба. І ось ангели Божі виходили й сходили по ній. І ото Господь став на ній і промовив: «Я Господь, Бог Авраама, батька твого, і Бог Ісаака. Земля, на якій ти лежиш, – Я дам її тобі та нащадкам твоїм. І буде потомство твоє, немов порох землі. І поширишся ти на захід, і на схід, і на північ, і на південь. І благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі. І ось Я з тобою, і буду тебе пильнувати скрізь, куди підеш, і верну тебе до цієї землі, бо Я не покину тебе, аж поки не вчиню, що Я сказав був тобі». І прокинувся Яків зі свого сну та й сказав: «Дійсно, Господь пробуває на цьому місці, а того я й не знав!». І злякався він і сказав: «Яке страшне оце місце! Це ніщо інше, як дім Божий, як брама небесна».

І встав Яків рано-вранці, і взяв каменя, що поклав був собі в голови, і поставив його за пам'ятника та вилив оливу на його верх. І назвав він ім'я тому місцю: Бет-Ел, а ймення того міста напочатку було Луз. І сказав Яків обітницю, говорячи: «Коли Бог буде зо мною, і буде мене пильнувати на цій дорозі, якою ходжу, і дасть мені хліба їсти та одіжу вдягнутись, і я з миром вернусь до дому батька свого, то Господь буде мені Богом, і цей камінь, що я поставив за пам'ятника, буде домом Божим. І зо всього, що даси мені, я – щодесятини – дам десятину Тобі!» (Бут. 28:12-22).

Це унікальна історія. Згадаймо, що було до цього. У сім'ї стався конфлікт. Ісаак хотів поблагословити свого старшого сина – Ісава. Про це почула дружина Ісаака. Вона підійшла до молодшого сина – Якова, якого дуже любила, і розповіла, як можна обманути батька, щоб отримати це благословення. Він одягнув одіж брата, узняв улюблений наїдок батька і обманним шляхом отримав благословення.

Брат його Ісав був дуже агресивний. Якову не залишалося нічого іншого, як утікати. До цього спонукала його і мати, яка почула, як Ісав вихвалявся, що вб'є Якова. Тож Яків утікає до брата своєї матері – Лавана. Після довгих днів мандрівки він зупиняється в місті Луз і лягає спати.

І в сновидінні Яків бачить драбину, яка стоїть на землі, а другим кінцем сягає неба. Ангели Божі сходили і виходили по тій драбині. Але найголовніше – йому з'явився Сам Господь і повторив обітницю, яку Він дав Аврааму і Ісаку. І додав, що буде з Яковом, куди б той не пішов.

На той момент Яків вийшов з похмурого минулого, де залишалися ображений і обманутий батько, мати, яка взяла на себе прокляття за обман сина, і розлючений, готовий вбити свого брата Ісака. І тепер Яків прямує в майбутнє – незрозуміле майбутнє. Можливо, про минуле він не хотів і згадувати. Але й не міг знати, що чекає його попереду. Це була людина між минулим і майбутнім.

Усі ми перебуваємо між минулим і майбутнім. Минулого вже немає, майбутнього – ще немає. Іноді важко з вірою і надією дивитися в майбутнє. Але в кожного бувають моменти, коли минуле особливо похмурило, а майбутнє – особливу незрозуміло. І назад не повернешся, і те, що попереду, лякає.

Яків ще не раз опиниться в такій ситуації. Коли через 20 років він вирішив покинути Лавана, і той догнав його зі своїми слугами і родичами, тільки Бог захистив Якова.

І знову Яків пориває з минулим, про яке не дуже хоче згадувати, але й не знає, що чекає попереду. Він посилав розвідників і передає вістку Ісаку, що повертається. Вісник приніс новину – Ісав іде їм назустріч, і не сам, а з 400 воїнами. На той час це була величезна армія. І майбутнє видається Якову просто жахливим. Він знав, у якому стані залишив брата. І ось попереду зустріч.

Що робить Яків? Переправляє все своє майно, свою худобу, свою сім'ю через ріку, а сам повертається назад, зустрічається з Богом і бореться з Ним. Це була боротьба за майбутнє Якова і його народу. І Яків говорить до Бога, що не відпустить його, поки Той не благословить його.

У таких ситуаціях опинялися майже всі мужі віри. Давид, який перед тим

переміг Голіята, юнак, якого вихваляли в народі і про якого співали хвалебні пісні, повертається в дім Саула. Саул підозріливий і неспокійний. То йому подобається гра Давида, то він кидає в Давида списом. Після чергового такого випадку Давид утікає. Син Саула Іонатан дружив з Давидом і попереджує його про підступні наміри батька.

Давид опиняється між минулим і майбутнім. У минулому – перемога, слава і лютий Саул, готовий його вбити. А майбутнє визначав політ стріли Іонатана.

Коли ми опиняємося між минулим і майбутнім, невідомість – одна з найжахливіших речей. Я майже впевнений, що Давид готовий був наблизити світло, якби міг. Хай би Іонатан вже прийшов, якщо б не була його відповідь.

І ось приходить Іонатан і стріляє. Якби Давиду хотілося, аби та стріла впала позаду і він міг повернутися. Але стріла летить далеко, і чути крик Іонатана: «Утікай, швидко утікай». Бути вигнанцем і ворогом царя – це вірна смерть.

Іноколи ми самі створюємо собі проблеми, утікаючи з минулого, але біжимо не в те майбутнє. Найкращий приклад цього – випадок з Йоною. Бог наказав Йоні йти в Ніневію і проповідувати про близький Божий суд над всіма її мешканцями. Натомість Йона іде в Таршіш.

Це цікавий момент! Ми іноді теж втікаємо від Божої волі, як зробив це Йона, утікаємо від Господа. Але коли ми не хочемо слідувати за Божою волею і насолоджуємося плаванням на кораблі, Бог переселяє нас туди, куди Він нас послав, у череві кита.

Мені подобається реакція Йони. Можна тільки уявляти, як він почувався в череві кита. І ось що він сам про себе розповідає: «Я кликав з нещастя свого до Господа – і відповідь дав Він мені, із нутра шеолу кричав я – і почув Ти мій голос! І Ти кинув мене в глибочину, у серце моря...» (Йона 2:3-4). Якби Бог давав нам успіх в час, коли ми біжимо не туди, ми б забігли надто далеко. Іноді єдиним способом зупинити нас, коли ми біжимо від Бога або біжимо в неправильному напрямку, є наш провал.

Це і сталося з Йоною. Він говорить: «Я вигнаний з-перед очей Твоїх...» І продовжує: «... проте ще побачу храм Твій святий. Вода аж по душу мене обгорнула, безодня мене оточила, очерет обвиває кругом мою голову! Я зійшов аж

до споду гори, а земля – її засуви стали за мною навіки! Та підіймеш із ями життя моє, Господи, Боже Ти мій! Як у мені омлівала душа моя, Господа я спогадав – і молитва моя ця до Тебе долинула, до храму святого Твого!» (Йона 2:5-8).

Коли Йона в покаянні заволав до Господа, коли визнав свою проблему і був готовий покоритися Божій волі, коли він славив Бога з надією на вирішення такої надто складної проблеми і виголосив слова обітниці – «про що присягав я – те виконаю», щось сталося. «І Господь звелів рибі – і вона викинула Йону на суходіл».

Не написано, що саме пообіцяв Йона Господу. Можливо, він сказав, що піде в Ніневію, до тих розпутьних людей, ворогів Ізраїлю, хоча йому зовсім не хотілося це робити. Але що б він не казав, він готовий був йти в Божому напрямку. А наш Бог багатий на милість, і Він любить спасати.

Іноді ми потрапляємо у глибоку яму між минулим і майбутнім, коли в минулому щось натворили, і майбутнє виглядає досить похмурим. Не завжди ми потрапляємо туди тільки тому, що зробили щось неправильно. Буває, ми опиняємося там саме тому, що виконуємо Божу волю.

Дуже наочний у цьому плані приклад Петра. Він сидів з учнями в човні, коли знялася сильна буря. Якою б сильною не була буря, човен, все-таки, дає якийсь захист. Але коли Петро побачив Ісуса, який ішов по воді, то попросив дозволу самому піти по воді. І Ісус сказав йому: «Йди!». Петрові довелося переступити хай і через не дуже надійну, але все-таки опору під ногами і зробити крок назустріч хвилині і бурі.

Мені не раз в житті доводилося покидати хай і не надійний прихисток і вирушати назустріч бурі, коли, здавалося, не було ніякої опори. Але Бог іноді наказує нам робити крок в майбутнє. Якщо попереду щось зовсім нове, Бог зазвичай не показує нам всього, що нас чекає, і доводиться робити цей крок вірою. Це ризиковано і іноколи дуже тяжко. Але якщо Бог наказує, ми повинні це зробити.

Для таких випадків треба знати три правила. Насамперед чітко довідайся про Божу волю, щоб перекоонатися, що це справді Бог, а не наші враження, наші амбіції і тиск натовпу, який кричить: «Зроби крок з човна».

Якщо ми зрозуміли, що це насправді Бог, то друге, що повинні зробити, – це перестати радитися з плоттю. Наш розум, як правило, кричить, що це неможливо, це провал, ганьба. Ми повинні перестати надіятися на розум, тому що він вірить тільки в те, що бачить. Починається конфлікт між тим, що говорить віра, і тим, що говорять очі. Від нашого вибору залежить наше майбутнє. Перемага, що світ перемогла, – віра наша!

І третє – зроби все можливе, щоб виконати Божий наказ. Деякі люди тільки тому ніколи не отримують перемоги, що бояться зробити крок назустріч хвилі. Вони з жахом втискуються у дно човна, панічно чіпляються за борт, і Бог не буде тягти їх звідти.

Але змінити минуле неможливо, неможливо пережити його заново. Один автор так висловив мрію всього людства: «Все буде не так, все буде інакше, лиш тільки б життя повторить. Хвилини я жодної більш не розтрачу на діло пусте, на бездумності мить...» Однак це неможливо – минуле стало історією. Усе, що ми можемо зробити, – покаятися за минуле, розрахуватися з ним, щоб визначити своє майбутнє.

Минуле – це посів, майбутнє – жнива. З минулого можна взяти для себе уроки. Писання навчає нас пізнавати Бога на всіх дорогах своїх, і Він виправить всі наші шляхи. Похмурий погляд в минуле – це похмурий погляд в майбутнє. І саме в такі моменти диавол пропонує свій вихід – вихід гріховний. Дехто потрапляє в тенета алкоголю, розпущення, наркотиків. Дехто занурюється з головою в роботу. Але, якщо б не була пастка, минуле не перестане досягати вас, поки ви не розрачуєтеся з ним, не покаєтеся в тому, у чому треба каятися, поки не зміните свого ставлення до минулого і не довіритесь повністю Господу. Цілком можливо, що настане момент, коли ви ще подякуєте Господу за це минуле.

А ідеальний погляд на минуле – це дивитися і ні про що не жаліти. Це погляд переможця, погляд людини, яка гідно прожила своє життя. Така людина може повторити вслід за апостолом Павлом, що свій біг завершила і віру зберегла. І впевнено звертати свій погляд на майбутнє, де приготовлений вінець правди, вінець життя. Правильний погляд в минуле – це здоровий погляд в майбутнє.

Коли Яків зустрівся з Богом, він склав обітницю – до речі, це перша записана в Біблії обітниця. «І сказав Яків обітницю, говорячи: «Коли Бог буде зо мною, і буде мене пильнувати на цій дорозі, якою ходжу, і дасть мені хліба їсти та одіжу вдягнутись, і я з миром вернусь до дому батька свого, то Господь буде мені Богом, і цей камінь, що я поставив за пам'ятника, буде домом Божим. І зо всього, що даси мені, я – щодесятини – дам десятину Тобі!» (Бут. 28:12-22).

Що говорить Яків? Коли Бог буде з ним; коли Він буде пильнувати його на його дорогах; коли дасть йому хліба й одіж; коли дозволить в мирі повернутися до дому батька; і коли Господь не просто буде з ним, а буде його Богом, – тоді цей камінь, що Яків поставив за пам'ятника, буде домом Божим, і з усього, що Бог дасть Якову, він даватиме десятину.

Мене просто вражає ця молитва

обітниці. У наших обітницях Богові іноді стільки егоїзму і самолюбства, а в Якова це молитва покори і поклоніння, молитва визнання Божої влади.

Молитва – це сердечна розмова людини з Богом, це діалог, висловлений чи не висловлений, адже ми можемо молитися у своєму серці. Форма молитви може бути різною, але суть її – це діалог, спілкування. (Буває, на жаль, і таке, коли ми говоримо в односторонньому порядку, і наша молитва – монолог замість діалогу). Розрізняють молитву славослів'я, молитву поклоніння, подяки, покаяння, прохання, молитву сповідання. Особливий вид молитви – це молитва обіту. У наш час диавол особливо атакує цю сферу, і я думаю, що один із найбільш поширених гріхів серед Божого народу – це безмолитовність; і це позбавляє християнство сили. А особливо забута така форма молитви, як молитва обіту.

Біблія пропонує нам бути активними в очікуванні. Бог на землі співпрацює з людиною. Через свою молитву ми можемо впливати на Божу реакцію, Божу відповідь.

Дуже показова в цьому плані заступницька молитва Мойсея. Бог у гніві сказав, що знищить ізраїльський народ, а від Мойсея виведе новий народ, який і ввійде в Обіцяну землю. Мойсей вправ на своє лице і сказав: «Ні, Господи! Якщо знищиш ізраїльський народ, то знищи і мене. Якщо їх викреслиш зі Своїх книг, то викресли і мене. А якщо мене залишаєш, залиш і їх». Мойсей залишався між Божим гнівом і народом, який згрішив, зробивши собі золотого боввана, 40 днів і 40 ночей. І написано, що послухав його Бог і цього разу.

Я не закликаю до бунту перед Богом, до кидання Йому викликів. Я говорю про молитву смирення, молитву поклоніння і віри. Людина, яка в завіті з Богом, може говорити до Нього і чути Його відповідь. У Біблії знаходимо багато випадків, коли Бог у відповідь на молитву змінював Своє ставлення до ситуації і Свої плани. Особливо часто це було у відповідь на молитву покаяння. Тому опускає руки і бездіяти, опинившись між минулим і майбутнім, просто пливучи за течією, – це не найкраще, що ви можете зробити. Ще гірше – потрапити в пастку гріха, утікаючи від минулого, від невіршених проблем. Забуття – це не вихід, воно короточасне і тільки ускладнює, а не вирішує проблему.

Де б ми не були, яким би не було наше минуле, як низько ми б не впали сьогодні, Бог ніколи не ставить хрест на людині, ніколи не скаже, що все закінчено. Поки ми живі, ми маємо шанс все змінити, тому що Бог хоче допомогти нам у майбутньому.

Молімося подібно до того, як молився Яків, і Бог відповідь на нашу молитву обітниці. Бет-Ел, місце, яке Яків назвав домом Божим, даючи свою обітницю, вважали місцем зустрічі з Богом прийдешні покоління. Туди приходили пророки, приходив Самуїл; це місце було центром релігійного життя Ізраїлю до побудови храму.

Бог виконав те, що просив Яків, а Яків виконав свою обітницю. Я розмовляв з багатьма людьми, які молилися молитвою обіту, і не зустрів жодної людини, яка б не отримала відповіді від Бога. У молитві обітниці багато сили, багато влади і багато відповідальності.

Закінчення в наступному номері.

ІЗРАЇЛЬ ВЧОРА, СЬОГОДНІ І В МАЙБУТНЬОМУ

ПРОПОВІДІ

Джеф Фрідман

Увірувавши в Месію, я багато років працював на уряд США. Потім переїхав до Франкфурта, Німеччина, де також співпрацював з урядом. Щороку ми проводили семінари від Асамблеї Божої. На той час я мав диплом фармацевта і був непоганим фахівцем у цій справі. І от на одному з тих семінарів до мене підійшли кілька братів і радісно повідомили, що я буду нести служіння серед єврейського народу. Найменше, що мені хотілося тоді робити, – це нести служіння серед єврейського народу. Я знав свій народ і знав, наскільки тяжко йому благовістити. Тому зразу хотів відмовитися. Але Бог промовив до мене так чітко, так ясно, що я не міг відмовитися. І Він почав відкривати двері – у Філадельфії я заснував невелику месіанську громаду, яка складалася не лише з євреїв. Бог був милостивий до нас. Ми збудували власний будинок, багато людей приходили до нас на зібрання.

Господь покликав Авраама покинути все, що він на той час мав. Іноді Бог працює таким чином. Коли Він кличе нас до чогось, ми мусимо щось залишити.

Бог сказав до Авраама, що зробить з нього великий народ, – Він не ставить йому умов, не вживає слів на взірєць «можливо». І я вірю, що коли Бог каже, що Він щось зробить, Він це зробить. Тому що слово Бога незмінне і вічне. Земля і всі небесні світила проминуть, але Слово Його вічне.

Іноді мені кажуть, що Бог не може благословити євреїв, бо це не чесно. Якщо Він благословить євреїв, то Він повинен благословити всіх, тому що в Нього не може бути любимчиків. Чому Господь благословив Авраама? А чому Бог благословляє нас? Бо Він любить нас! Ми не заслуговуємо на це і ніколи не заслужимо. Так Бог і полюбив Авраама і благословив його.

Що ми маємо зробити зі своїм благословенням? Приховати лише для себе і ні з ким не ділитися? Він благословив нас спасінням, і ми не можемо сховати це лише для себе. Навпаки, це спонукує нас благословляти інших. Бог говорить Аврааму, що благословить його, і він стане благословенням для інших.

Фактично, Біблію написали євреї. Бог використав євреїв, щоб вони записали Його Слово. Для чого? Щоб воно було лише в Ізраїлі? Ні, щоб воно було в кожного з нас. Це Божий план – використати цей народ, щоб він став благословенням для інших народів.

Мені не подобається цей план. Чому Бог вибрав євреїв? Чому, наприклад, не українців – вони сильніші, кращі! Не знаю, чому. Але Він це зробив. Однак я знаю, що на землі немає жодної людини, яка була б праведною і заслужила б цим на спасіння.

Який незрозумілий план Божий! Я нічого не роблю – і я благословенний! Адже я спасений! Таке саме і з Ізраїлем. Бажання Бога – використати цей народ, щоб благословити інші народи. Після цього Бог говорить щось дуже важливе: «І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну». Тут усе дуже просто, не треба заглиблюватися в глибоке богослов'я. Я просто вірю Божим словам.

Хто з вас хотів би бачити свої церкви благословенними? Я готовий сказати, що це можливо і що це благословення основне на слові Бога. Не треба аж надто заглиблюватися в історію, щоб побачити, що кожен народ, який благословляв народ Авраама, був благословенний. Я вірю, що коли церква благословить нащадків Авраама, Бог виконає Своє слово. І думаю, варто спробувати. Адже це зовсім не

тяжко – молитися за ізраїльський народ. Я бував в багатьох п'ятидесятницьких церквах на молитовних служіннях і чув, як молилися за дуже багато речей і майже ніколи – за єврейський народ.

Але ж Єрусалим – єдине місто, за яке Писання конкретно закликає молитися. Причому не написано, що це непогано – молитися за нього, ні, це звучить як наказ: «Миру бажайте для Єрусалиму» (Пс. 121:6). І далі: «Нехай будуть безпечні, хто любить тебе!». А в 136-му псалмі знаходимо таке: «Якщо я забуду за тебе, о Єрусалиме, – хай забуде за мене правниця моя! Нехай мій язик до мого піднебіння прилипне, якщо я не буду тебе пам'ятати, якщо не поставлю я Єрусалима над радість найвищу свою!» (Пс. 136:5-6).

Коли ми молимося за Єрусалим, то про що повинні просити? Про повернення Царя миру – тільки таким чином в Єрусалимі може запанувати мир.

Я бачив нації, які благословляли євреїв – і через молитву, і матеріально – і бачив, що те, що сказав Бог, збувається. Бог благословив їх і зважав на них. А що б сталося, якби у кожній євангельській громаді хоча б раз на місяць молилися про спасіння Ізраїлю, про мир в Єрусалимі. Що б зробив Бог? Які благословення ми б побачили? Думаю, варто поспробувати. «І благословляться в тобі всі племена землі!».

Єврейський народ становить 0,2 відсотка населення землі. По суті, це майже нічого. Але євреї отримали 30 процентів всіх Нобелівських премій – усього 165 – у різних галузях науки і мистецтва. Як це можливо? Більше 40 процентів лауреатів Нобелівських премій, отриманих в Америці, – євреї.

А візьмімо арабів. Вони становлять приблизно 20 відсотків земного населення і отримали всього шість Нобелівських премій.

Хіба євреї розумніші за арабів? Ні. Мова взагалі йде не про євреїв, а про Того, Хто вибрав цей народ. І Бог виконує те, що говорить. Ви маєте Месію, Спасителя. А з якого народу Він походить? Про це не забуваймо.

«І Господь явився Авраму і сказав: «Я дам оцей Край потомству твоему». І він збудував там жертівника Господеві, що явився йому» (Бут. 12:7).

Я не є політично коректним, я намагаюся бути по-біблійному коректним. І в Біблії знаходжу, що Бог обіцяє землю єврейському народу назавжди. Я не підтримую всього того, що робить уряд Ізраїлю. Це світський уряд. Але я покладаюся на Боже Слово. Він вибрав цей маленький народ – євреїв, щоб через нього принести благословення усім народам.

Бог ще раз підтвердив Свій заповіт: «І Я складу заповіта Свого поміж Мною і поміж тобою, і поміж твоїм потомством по тобі на їхні покоління на вічний заповіт, що буду Я Богом для тебе й для нащадків твоїх по тобі. І дам Я тобі та потомству твоему по тобі землю скитання твого, увесь край ханаанський, на вічне володіння, – і Я буду їм Богом» (Бут. 17:7-8).

Коли Бог говорить, що щось буде вічно, я Йому вірю. Він уклав вічний заповіт – спочатку з Авраамом, а потім з Ісаком. Ми бачимо це у тому ж розділі Буття: «Бог же сказав: «Але Сарра, жінка твоя, сина породить тобі, а ти назвеш ім'я йому Ісаак. І Свого заповіта з ним Я складу, щоб був вічний заповіт для нащадків його по ній. А щодо Ізмаїла, Я послухав тебе: ось Я поблагословлю його і вчиню його плідним, і дуже-дуже розмножу його. Він породить дванадцять князів, і великим народом учиню Я його. А Свого заповіта Я складу з Ісаком, що його Сарра вродить тобі на цей час другого року» (Бут. 17: 19-21).

Такий самий заповіт, який Бог уклав з Авраамом, Він укладає з Ісаком. Якби ми були мусульманами і читали Коран, ми б сказали, що заповіт Бог уклав і з Ізмаїлом. Але ми читаємо Священне Писання і бачимо, що Бог уклав заповіт з Ісаком.

Але Ісак мав два сини. Кому з його синів Бог дав обітницю? Якову. Про це читаємо у 28-му розділі Буття. Бог говорить до Якова: «Я Господь, Бог Авраама, батька твого, і Бог Ісака. Земля, на якій ти лежиш, – Я дам її тобі та нащадкам твоїм. І буде потомство твоє, немов порох землі. І поширишся ти на захід, і на схід, і на північ, і на південь. І поблагословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі. І ось Я з тобою, і буду тебе пильнувати скрізь, куди підеш, і верну тебе до цієї землі, бо Я не покину тебе, аж поки не вчиню, що Я сказав був тобі» (Бут. 28: 13-15).

Ось як розвиваються події. У Бога є план, Він вибирає людину і з неї виводить цілий народ. Він укладає з цим чоловіком заповіт і дає йому обіцянку, а потім повторює її його сину Ісаку і сину його сина Якову, ім'я якого міняє на «Ізраїль». А потім ті самі обітниці Він дає всім їх нащадкам – дає назавжди. І наголошує, що через цей народ поблагословляться всі інші народи.

У Бога був план не тільки для Ізраїлю – Він має план для всіх людей. Колиш, що до того, як я прийняв Месію, одна жінка, довідавшись, що я єврей, дуже схвилювано сказала: «Ви євреї? Як це прекрасно! Ви колиш були Божим вибраним народом, а тепер вибраний народ – ми». Але ви не знайдете в Писанні думки, що Бог покінчив з народом Ізраїлю. Кожну обітницю, яку Він дав єврейському народу, Він збереже і виконає. Бог завжди дотримує Своїх обіцянок. Він Бог вірний і Бог, Який укладає заповіді. І якщо Він уклав заповіт назавжди, то значить, назавжди.

Ми знаємо, що перед закінченням цього віку стануться кілька речей. І все, чим у світі можна потрясти, потрясється. Більше того, я вірю, що це вже почалося. Але є й інші знаки – наприклад, віків армії всіх народів світу зберуться на війну проти одного народу. Якого народу? Ізраїлю! Про це читаємо в багатьох місцях Писання. Зокрема, у пророка Захарії.

І написано, що в цей день Сам Бог виступить проти всіх армій світу. Думаю, немає сумніву в тому, Хто виграє битву. Писання каже, що того дня Його стопи стануть на Оливній горі. Ісус не приїде в Вашингтон, Москву або Київ. Його ноги стануть на Оливній горі перед Єрусалимом.

На Оливній горі – 80 тисяч могил. Люди, поховані там, знали, що першим місцем, на яке стане Господь, буде ця гора. Я б теж хотів бути похований там. Отож гора розколеться, і Він увійде в Єрусалим через Золоті ворота. Але існує одна невелика проблема – мусульмани заблокували це місце, бо знають, що Месія повинен пройти через ці ворота (дивно, що вони це знають, а багато з нас – ні!), і на цьому місці вони поставили цвинтар. А віруючий єврей не може пройти через таке місце.

Але чи можна собі уявити, що Месія розбіє армію світу, однак не зможе пройти через цвинтар? Я теж в таке не вірю. Могили відкриються, усі перешкоди просто зникнуть, і Він увійде в місто Царя, пройде в храм – того, що сьогодні стоїть на тому місці, просто не стане. І Він займе Своє місце на троні Давида.

Хіба це не те, що говорили ангели Його матері – що її Син засяде на троні Давида і що Його Царству не буде кінця.

Ви вірите в це? Бо я вірю. Ісус буде правити і царювати. І всі народи світу прийдуть поклонитися Йому. Я не можу дочекатися цього дня! Це повинно бути бажанням наших сердець – щоб Він засів на Своему престолі. І тоді все буде по-іншому. Зникнуть ненависть, пересуди, не буде голоду і хвороб, не буде смерті. Він буде царювати на землі. Хіба ми не молимося про це щоразу, коли промовляємо: «Отче наш, що є на небі! Нехай святиться ім'я Твоє, нехай приїде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі!».

Коли Він возноситься на небо, то у відповідь на запитання учнів, чи не відновить Він зараз Царство, Ісус сказав: вам не треба знати, коли це станеться. Не ваша це справа.

Брати і сестри! Ісус повертається! Він ось-ось прибуде в Єрусалим і засяде на троні Давида. І в центрі Божого плану – маленька група впертих людей, які постійно обурюються і постійно не слухаються Бога, крихітна земля під назвою Ізраїль.

Олександр Попчук

Факти істинності християнства

Наявність Церкви Христової і Біблії – вагомий факт істинності християнства. Ніхто оспорювати цього не може. Як і зростання й поширення на землі Божого Слова.

Наступний факт – наявність храмів. Мертве каміння свідчить про живого Христа! Можна мандрувати від країни до країни – і всюди храм, костели, дома молитви.

А назви островів, вулиць, а пам'ятники Ісуса Христа! Вони є в Бразилії, в Аргентині, в Лос-Анджелесі. І це великий і серйозний факт істинності християнства.

Не можна обійти увагою і наявність християнської тематики у світовій літературі. Якби комусь вдалося знищити Біблію, із світських книг її зуміли б відновити – так багато в них біблійних посилань і цитат. Слово Боже глобальне, воно скрізь і всюди. Багато творів Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка присвячені Ісусу Христу, Євангелію, біблійним персонажам Старого і Нового Заповітів. Це факт, який не можна ні стерти, ні замовчати.

У багатьох музичних творах також наявна християнська тематика.

Факти про життя і служіння Ісуса Христа на землі зафіксовані і в історичній науці. Причому не завжди з подачі християнських істориків.

Сьогодні немало також фактів про спасіння людей, про отримання Духа Святого, про зцілення. Ніхто не може заперечити істинності Євангелія, побачивши, що людина, на якій вже всі поставили хрест, після ув'язування в Бога раптом кардинально змінює своє життя і стає взірцем для наслідування.

Незаперечним фактом істинності науки Христа є і наявність опозиції та їхня аргументація. Своєю точкою зору і боротьбою проти християнства атеїсти доводять, що є Господь і є віра; вони послуговуються цитатами з Біблії, із проповідей про Ісуса і цим доказують, що Бог є. І правильно доказують.

Збереглося також дуже багато висловлювань видатних науковців, письменників і поетів, видатних історичних постатей про віру в Бога, про Церкву, про Істину. Майже всі науковці минулого були віруючими людьми, багато з них були хрищені Духом Святим. Видатний хімік Дмитро Менделєєв сам розповідав, що таблицю хімічних елементів йому увісні дав Бог.

А згадаймо Михайла Ломоносова, Олексія і Льва Толстих... Це віруючі люди. Мені особливо подобається вірш Олексія Толстого «Грішниця».

З людської пам'яті неможливо стерти й імена видатних мужів Божих – як забути Сміта Вігльсворта, Чарльза Спердженна, тих же отців Церкви і ще багатьох і багатьох. Залишилися плоди їхньої праці, їхнього служіння, залишилися твори, проповіді, пророцтва, відкриття. А П'ятидесятниця – куди її подінеш? Це не вигадка, це серйозні, незаперечні факти.

Серйозним доказом істинності Христового вчення є археологічні дані. Усім опонентам довелося визнати, що і Ніневія насправді була, і потоп – це не байка, і ще багато різних речей.

Виконання біблійних пророцтв – теж незаперечна істина. Усе, про що говорить Біблія, виконується і працює.

Скрізь і повсюди ми можемо бачити також символи християнства, а символ – це непоганий доказ істинності того, про що цей символ нагадує..

Євангельський християнин

Ми вже зрозуміли, що християнство – це велика Божья правда. Але чому варто бути євангельським християнином? Можна ж бути католиком, православним.

У Филипп'ян 1:27 читаємо: «Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією, щоб, чи прийду я й побачу вас, чи й не бувши почув я про вас, що ви стоїте в

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЯ

СЕМІНАРИ

однім дусі, борючись однодушно за віру євангельську». То чому я євангельський християнин? Тому, що назва цієї віри написана в Євангелії. Ні слова «католик», ні слів «православний», «лютеранин» і таке інше ви в Біблії не знайдете.

Читаємо також: «Один Господь, одна віра, одне хрищення» (Еф. 4:5). В очах Божих існує тільки одна правильна віра. Хоча кажуть, що є багато вір, але є лише один Бог, одна дорога до спасіння, один Спаситель. І одна віра, яку нам рекомендує Сам Бог і на яку Він відповідає.

У Марка 11:22 читаємо: «А Ісус їм у відповідь каже: Майте віру Божу». Священники за часів Христа говорили так, як сьогодні дехто говорить: «Я маю свою віру». Фарисеї мали віру в Бога. Принципово будь-який ізраїльтянин вірив в Бога. А апостоли, які ходили з Ісусом, вірили? Так. Але після одної їх мандрівки Ісус їм каже: «То добре, що ви євреї, і добре, що в вас є віра в Бога. Але майте віру Божу».

Що це означає? Якщо Ісус каже «майте віру Божу», то вони її на той час не мали. Якщо Він каже «майте віру Божу», значить, її можна мати. І віра ця має бути не моя і не ваша. Вона має бути Божья. Згідно з Посланням до ефес'ян, віра має бути одна, згідно з Посланням до филипп'ян – євангельська. Це логічно.

Апостол Юда писав до віруючих: «А ви, улюблені, будуйте себе найсвятішою вашою вірою, моліться Духом Святим».

Отже, важливим компонентом у молитві Духом є найсвятіша віра. Хто молиться Духом, той тримається найсвятішої віри. І ми маємо бути готові відповісти всім, хто нас запитає, бо так написано у Святому Письмі: «Будьте завжди готові дати відповідь тому, хто вас запитає про вашу віру, і ваше визнання, і ваше уповання». Тобто оцей матеріал має бути вивчений напам'ять. Ну і, ясна річ, стараймося жити так, щоб мати моральне право так говорити.

Найбільше і найчастіше проповідують Євангеліє саме проповідники з євангельських Церков. Тільки євангельські пастори і проповідники постійно наголошують, що Спаситель – Ісус Христос. Тільки євангельські християни нікого не переслідують, окрім демонів.

Найменший відсоток розлучень – у сім'ях євангельських християн. Серед них немає жебраків, волоцюг. Євангельські християни найменше хворіють на невиліковні хвороби. Найбільший внесок у видання Біблії і Нового Заповіту внесли саме євангельські християни. Це підбадьорює, зміцнює нас у вірі і допомагає.

Євангельські християни прославляють Бога. Саме євангельські християни найбільше співають. Статистичні дані говорять, що вони посідають за співом перше місце в Україні. Друге – артисти і третє – п'яні люди. Саме серед євангельських християн найменший дитячий кримінал.

За часів Піночета в Чилі трапилася така історія. Католицькі кардинали за протестували, що він надто доброзичливий до протестантів, а на католиків не зважає. Він запросив їх відвідати одну

П'ятидесятниця – це прийняття сили Святого Духа. До дня П'ятидесятниці були тільки окремі люди, які мали на собі Святого Духа. У цей день збулося велике пророцтво – Бог дав людям особливу благодать, вплив Своєю силою на всяке тіло. Часто доводиться чути, що Бог зіслав Святого Духа на апостолів. Але хіба тільки на апостолів? Серед них була матір Ісуса Марія, були інші жінки – разом в тій горниці зібраних більше ста осіб.

П'ятидесятниця зробила можливими реальні відносини людей з Богом. Усі ми читали про Ілля, Мойсея, інших людей, яким було щось відкрито, вони бачили щось, чого не бачили і не розуміли інші люди. А коли Бог відкрив для людей епоху Духа Святого, усе те, доступне колись тільки для окремих вибраних людей, стало принципово можливим для всіх, хто приходить до Бога.

Бог не обіцяє дати всім так, як дав Мойсею, але можливість відчувати силу Божу, мати її і рухатися в ній Він дає всім.

з в'язниць. Наступного ранку зібраних за два десятки служителів Євангелія, потерпаючи, бо не знали, навіщо їх кличуть до в'язниці. Прийшов Піночет, вони почали йти по камерах, і скрізь Піночет запитував ув'язнених про їхнє віровизнання. Усі виявилися або атеїстами, або католиками, жодного протестанта. Коли вони вийшли з в'язниці, Піночет сказав: «От коли тут не буде жодного католика, тоді приходьте і з вами поговоримо». Насправді Піночет був далеко не таким, як нас навчали в школі.

І нехай нам допоможе Бог передати віру в Бога нашим дітям і внукам. Ми багато що хочемо для них придбати – хати, машини, інтернет, комп'ютери, а я вам кажу: зупиніться й покайтесь. До нас приїждять багато делегацій віруючих із країн Заходу, і все це – люди за 40, а де – до 40? До 20? Їм подобаються наші служіння, наші проповіді, але їхні діти вже не з ними. Я не знаю, що буде в цих країнах, коли вимруть старші люди. І якщо ми це питання упустимо, то підемо тією ж дорогою.

Саме євангельські християни проводять зібрання в ім'я Ісуса Христа. Саме серед євангельських християн яскраво видно спасаючу силу Євангелія. Дії Духа Божого найяскравіше видно також саме серед євангельських християн. Вони можуть показати тисячі людей, які через віру в Ісуса Христа змінилися, оздоровилися і отримали Святого Духа.

Чому я довіряю Ісусу Христу

Люди можуть вірити багатьом особам, у тому числі й сатані. Ми ж віримо, що Спаситель – це тільки Ісус Христос і омити серце від гріха ніхто на землі не може, окрім Господа і Його святої крові. Христос – найпопулярніша, найвпливовіша Особа у всесвіті. І це розумно – мати справу з такою великою Особою.

Ісус спасає від гріха, від сатани, від суду і від пекла. Ось добра новина для вас – на суді віруючих не буде. Бо написано, що віруючі на суд не приходять. Ми будемо в зовсім іншому місці, багато кращому. Те місце називатиметься судилищем. Підемо і будемо стояти в черзі за вінками, нагородами, за ключами до

дуже гарних котеджів.

У пеклі будуть сатана, демони, антихрист, лжепророк і всі нерозумні люди. Тому я тримаюся Господа – я ж собі не ворог. А ви?

Ісус – Той, хто піднімає. Ворог відбере здоров'я, розбере по частинах сім'ю, змусить все пропити і потім ще з вас посміється. І затягне з собою в пекло. Він змусить думати, що все в вас не так – жінка не така, діти не такі, всі не такі і брати не такі. Це песиміст найвищої марки. Усе не так.

А в Ісуса Христа все так. І якщо я приходжу до Ісуса і знаю, що я не можу собі нічим зарадити, Він каже: проси в Мене мудрості. Будеш просити – дам, а не будеш – не дам. І я вже зрозумів, що коли маю справу з Господом, то в мене все йде вище, вище і вище. А коли буде підхоплення, Господь підніме нас на найвищу позицію у всесвіті. Нове небо, новий Єрусалим, нова земля, нове життя!

Я довіряю Господу. Як би не складалася ситуація, як би клопоти вас не обсіли, ніколи не залишайте Господа. Ми маємо приклад Саула. Чи був у нього вихід? Був. Йому просто треба було зупинитися, залишити все і сказати: «Браття, я не можу бути пресвітером, старшим в народі, помоліться за мене». І на решту років свого життя взяти ціль – шукати Бога і благодати Його лиця.

Бо хіба в Бога тверде серце? Але Саул думав, що коли його Бог відкинув, то це все. А Бог же його не відкинув від спасіння, Він його відкинув від посади.

Часом диявол спекулює на цьому. А ми думаємо: якщо помолилися, а нічого не сталося – все, життя немає, паніка. Не панікуймо. Якщо Ніневія попросила Бога, і Він послушав, то і нас може послухати. Я можу розповісти багато свідчень про те, що наш Бог добрий. Головне – аби ми зрозуміли, прийшли до тьми і покалися. Ну і, ясна річ, вже потім не рвалися на пасторство – має бути плід покаяння.

Ісус Христос завжди несе відповідальність за Свої слова. Ми часто говоримо одне, а думаємо інше. Кажемо одне, а розуміємо інше. Обіцяємо одне, а робимо інше. Отакі ми, люди. Але є над нами Той, Хто справедливий, і Він що говорить, те й робить. Багатьом людям я свідчив про Його

Євангеліє, і Він ніколи не підводив мене. Якщо Ісус щось каже – то те і робить; якщо каже, що прийде, то прийде. Каже, що приготуйте для нас місце, – то приготуйте. Ніхто так не дбає про наш застрашний день, як Господь Ісус Христос.

Я довіряю Ісусу ще й тому, що Він помер за мене. Помер, щоб відкупити мене. Це прояв найвищої любові. Подивіться, як сатана мучить людей, а Ісус відкупив нас для того, щоб ми насолоджувалися життям.

Ісус має владу над злом. Він спасає нас, милує, допомагає, і хай хто би нам не загрожував, ми нічого не боїмося, бо знаємо, хто насправді царює.

Ісус – єдиний надійний Друг. Він Той, Кому можна відкрити серце і сказати все так, як є. Не носіть свої болі в собі. І не відкривайте своє серце нікому – лише Ісусу Христу.

У кожного на серці є рани. Одні вже зарубцювалися, інші ще свіжі і кровоточать. Хто їх поробив? Тільки свої, близькі люди, бо чужих ви до серця не допускаєте. Але Ісус ніколи не зранить вашого серця, Він тільки зцілить його. Він завжди готовий вислухати, тому говоріть Йому про всі свої бажання.

Ісус довірив нам дуже важливу справу – закликати людей до Нього, ставити їх на ноги, приводити до покаяння, звільняти від демонів і хвороб, і по нашій молитві Він христить їх Духом Святим. Його довіра – це дуже поважна річ.

Він дбає за нас так, як не подбає ніхто. І каже, що ті, хто вірний Йому, хто працює для Нього, навіртає людей до віри в Бога, будуть сяяти, як зорі на небосхилі.

Усі думки Ісуса – нам на добро. Ми не раз залізем, куди не слід, і наробимо, чого не годиться, а Він терпляче вчить нас, допускає труднощі і випробування, щоб зробити нас розумнішими, щоб ми думали, що робимо і що говоримо. Бо як інакше можна нас навчити? Якби ми завжди і повністю довіряли Йому і слухалися Його – звісно, це було б для нас набагато краще, але ж ми – люди. Ми такі ділові і заклопотані, у нас на все вистає час, тільки ми не те, щоб помолитися, щоб поспілкуватися з номером №1 у всьому всесвіті.

Господь залишається вірним тоді, коли ми невірні. А час від часу невірними стають всі християни. Ми спотикаємося, падаємо, і думки не ті приходять, і слова не ті говоримо, а Господь залишається Господом, і Він вірний тому заповіту, який уклав з нами.

Господь дуже багато робить для кожного з нас особисто. Якби ми записували всі Його милості в окремий зошит, наші діти і внуки мали б що читати, і вони ніколи б не відпали від Господа.

Для багатьох християнство – це нелегка дорога, але що у світі легше? Христос дбає за нас, і всі Його думки про нас – нам на добро. У майбутньому віці Він хоче дати нам безмірне багатство благодаті Своєї.

Закінчення.
Початок у №11-12 (50-51) за 2008 р., № 1 (52) за 2009 р.

2008 року вбито 20 місіонерів

Список місіонерів, убитих у 2008 році під час виконання свого служіння, включає архієпископа, священників і простих християн.

Список, який склало агентство Fides, включає імена місіонерів, а також пасторів, що померли насильницькою смертю, жертвуючи своїм життям. Найбільшу кількість насильницьких смертей зафіксовано на Азійському континенті, серед них і смерть архієпископа Фараджі Раххо, вбитого в Іраку. Трьох священників і одного парафіянина позбавили життя в Індії, по одному священнику вбито в Шрі-Ланці, на Філіппінах і в Непалі.

П'ять священників вбито на Американському континенті: двоє – у Мексиці, одного – у Венесуелі, одного – в Колумбії і одного в Бразилії.

Африка втратила п'ять місіонерів, включаючи двох свяще-

ників в Кенії, одного у Гвінеї, м. Конакрі, одного священника в Нігерії і віруючого в Демократичній Республіці Конго.

Двоє єзуїтських священників померли в Росії. Кількість вбитих місіонерів зменшилась порівняно з 21 насильницькою смертю у 2007 році. Однак, як говориться у звіті, список приблизний і не включає усіх тих, кого можна назвати «невідомими солдатами Божої армії».

Агентство Fides відзначає, що «та сама любов, яка допомогла апостолу Павлу перебороти так багато обставин, продовжує і сьогодні надихати чоловіків і жінок по всьому світу звіщати Добру Новину в ім'я Ісуса Христа, Спасителя і Викупителя людства».

CNL-NEWS

Служитель зобов'язаний поєднувати в собі високі риси культури, такту, етики взаємовідносин. Бувають такі, які хочуть бути дуже духовними, а вони попросту не вміють говорити з людьми. Тому, перш ніж думати про якість служіння, – стань людиною. Спершу не духовне, а звичайне, а вже потім духовне.

Інколи дивись – служитель ніби й духовний, проповідь з такою енергією і так легко може сказати комусь грубе слівце, не поважає людину, дивиться на кожного зверхньо. Він просто не вміє поводитися з людьми. І це служить великою перешкодою для самого Євангелія. Ми представляємо на землі великого і святого Бога. По нас люди і про Бога судять. Христос сказав: «Хто приймає вас, той приймає й Мене, а хто приймає Мене, той приймає Того, Хто послав Мене». І часто як люди приймають нас, так приймають і Ісуса. Тому що ми представляємо Його. Нагубіняли людині – не сподівайся, що вона побіжить до Ісуса. Цей наш вчинок мовби рикошетом відбивається на Господа. І та людина не тільки нас буде недолюблювати, охолонуть і її відносини з Ісусом.

Тому все наше служіння, поведінка, всі взаємовідносини повинні бути гідними Бога. Ми або прославляємо Бога, або безчестимо Його. У Старому Заповіті знаходимо таку претензію Бога до народу Ізраїлю: «Весь ви, народ Ізраїлю, ви безчестите Мене». А потім Він ніби й Сам запитує: «А чи може людина безчестити Бога?». І далі каже, що Його можна безчестити ганебною поведінкою, гріховним життям.

Спілкування

Щодо культури мовлення існують елементарні, прості правила. Якщо хочете людину від себе відвернути, у розмові з нею почніть розповідати про себе, хвалитися, і вона одразу скаже, що дуже поспішає і їй час йти. Наше вихвалювання і розповіді про себе колючуть очі. А якщо хочете привернути когось до себе – вислухайте його, дайте йому можливість говорити про себе – усе, це ваша людина. Потім, коли ви її завоюєте, ви вже можете їй щось говорити.

Ніколи не перебивайте співрозмовника, це дуже некультурно. Це ми ще пам'ятаємо зі школи. Ніколи не ігноруйте думку співрозмовника, навіть якщо вона зовсім неправильна. Коли ви ігноруйте її, він сприймає це як приниження не лише свого розуміння, а й своєї особистості. Поставтеся з повагою до думки співрозмовника, а вже потім можете аналізувати, трошки підправляти, але обов'язково покажіть, що ви її поважаєте. Для пастора це просто необхідно.

Бо буває, бесідує пастор з братами або на членському служінні і каже одному: «Сядь, що ти там говориш»; другому: «А тобі слова ніхто не давав»; ще комусь: «А сестра в церкві нехай мовчить». Отак людям затикати роти – це просто чудо, що він ще залишається на пасторському служінні. Хто б що не сказав, навіть якщо непевну річ, може, хтось щойно народився згорі і хоче заявити, що в нього є голос – підніміть його: «Ану, брате, що ти сказав? Це цікава думка». Дайте йому розгорнути крила, допоможіть звестися на ноги. Може, він щось і неправильно сказав, ви його поправте, але ніколи не ігноруйте його думку.

Буває, хтось помилиться, і з нього мокре місце залишиться. Не робіть цього. Ви просто знищте його особистість, втратите його. Краще, якщо він помиляється, дайте йому якимись штрихами зрозуміти, що він не в той бік їде, і хай він сам дійде висновку, у чому був неправий. Подайте йому напрямок і все, зупиниться. Не розвивайте його вщент, не «розмазуйте по стіні», вибачте за жаргон. Так ми будемо втрачати братів, і вони будуть прибиті.

СПОЧАТКУ ЗВИЧАЙНЕ

«Та не перше духовне, але звичайне, а потім духовне» (1 Кор. 15:46)

Думка про себе

Ніколи не ставте себе вище за співрозмовника. Хай він ніколи не відчує, що розмовляє з вищим. Це за законами педагогіки недопустимо. Ніколи вчитель не зможе передати учням якихось знань, не запалить любові до навчання, якщо буде ставити себе вище за них. Він просто має бути як старший брат, як друг. Найкраща атмосфера виховання – це дружня атмосфера. Товариш допомагає товаришу – це найкращий спосіб передати якомога більше знань.

Коли ви поставили себе вище на кілька порядків, ви можете золоті слова говорити, але мало що з них проб'ється. Через цю стіну різниці, стіну гордині дуже мало що пробивається. Люди можуть згоджуватися, що ви добре говорите, але сама постановка відносин перешкоджає сприйняттю того, що ви говорите.

Ящики для сміття?

Ніколи не ображайте один одного. Це взагалі хамство. Останніми десятиліттями у нас склалося дещо неправильне ставлення до пасторського ешелону. Суть цього ставлення добре передають вислови на вірш: пастор – це ящик для сміття, тряпка для підлоги... Але до деякої міри ми з вами дійсно оті ящики для сміття і повинні з цим згодитися. Люди прийдуть і виллють весь бруд, а ми повинні вислухати і прийняти. Може, хтось вилив не просто своє брудне життя, а свою гіркоту, нагубіняв – і таке буває. А ми стали на коліна, поплакали десь в куточку, перепустили через себе, віддали все Господу, а до людини знову добре ставимось – як до брата.

Деякі сильно обурюються, а десь і з церкви за це вилучають – коли пастору зробив зауваження, пастора принизив. Особливо характерно таке для харизматичного руху. Однак це не наш дух. Ми розуміємо, що деколи люди говорять від гіркоти, деколи їх сатана накрутив, а ми – ті, хто всі удари бере на себе. Це боляче, це важко. Але хай людина виговориться, дайте їй можливість скинути з себе тягар і не вважайте це приниженням для себе. Наша доля така. Господь всі гріхи наші взяв на Себе і не вважав це чимось принизливим. Навіть коли ми докоряємо когось за гріх, то не маємо права принижувати людську гідність.

Якось один служитель «похвалився» що взагалі ні з ким не панькається. І коли одна сестра згрішила гріхом перелюбу, він перед усіма вказав їй на двері, назвавши перелюбницею. Та хто дав тобі право принижувати людину? Принижувати її гідність? Докорай, але як? «Ціль докору – любов від чистого серця». Людина поранена, може, смертельно поранена і ми повинні ставитися до неї, як до пораненої.

Біллі Грім колись сказав: «Я знаю тільки одну армію у світі, яка добиває своїх пораних, – це армія християн. Усі решта пораних виносять з поля бою, поміщають їх в найкращі умови, лікують, а християни просто добивають». Це, звичайно, досить символічне порівняння, але так буває часто.

Анатолій Кліновський

Недопустимі моменти

Недопустимі моменти у спілкуванні пастора з іншими людьми – сварка і роздратування. Звісно, буває, що на душі коти шкребуть, але не дозволяйте, щоб хтось вас побачив роздратованим. Люди, які сфотографували своїм поглядом вас роздратованим, що фотографію збережуть у пам'яті назавжди. Запам'ятайте: люди цього пасторам не прощають. Може, вони й добре будуть до вас ставитися, але те, як ви колись роздратовалися, вони пам'ятатимуть завжди, і цей штрих між вами і ними буде стояти до смерті. Хіба що станеться велике чудо, коли ця фотографія зникне з-перед їхніх очей.

Тож якщо ви ледь себе стримуєте, просто перервіть бесіду, вибачтеся, підійть до іншої кімнати, охолоньте кілька хвилин, випийте чаю, випустіть пару на боксерській груші, врешті-решт, що хочете зробіть, але не дайте, щоб люди побачили, як ви втратили самовладання. Це дуже б'є по вас як по пастору, люди цього служителям не прощають. Знаю це по собі. Десятиліття тому я бачив служителів, які втратили самовладання, а потім, чуючи, як всі їх хвалять, думав: і за що вони їх хвалять? Так, я чув багато їх прекрасних проповідей, я милувався їхніми служіннями, але оте перекошене лице не зникає з пам'яті. І повірте, я не один такий. Тому будьте завжди спокійні, завжди варті наслідування.

Піднесений тон – посвята Господу

Якось брат Хрипта сказав мені щось таке, що я ніколи не забуду. Він запитав: «Чи знаєш ти, чому сьогодні так мало діє Дух Святий? Бо ми зневажили Святого Духа Божого». – «Чим?». – «Бо написано, нехай гнів, лють, крик, злоба будуть віддалені від вас. І далі: «І не зневажайте Святого Духа Божого». Ми його просто зневажили. Він прибитий, приглушений і тому не діє».

Я довго думав над цим, аналізував своє життя і зрозумів, що Іван Андрійович мав рацію. Ти в хаті накричав на жінку, на дітей, а потім стаєш за кафедрою і хочеш, щоб діяв Дух Святий. Ми, п'ятидесятники, вміємо імітувати роботу Духа Святого, бо знаємо, як Він діє, ми не раз переживали це на собі. І стаємо за кафедру, робимося червоними, жили поздувалися – але ж людей не обдуриш, люди дуже добре відчувають, коли діє Дух Святий.

Для себе я прийняв рішення, і дякую Богу, що Він допомагає мені дотримуватися його: мій піднесений тон – це посвята Господу. Я можу криком молитися, можу голосно співати, криком проповідувати, коли великий зал і немає мікрофона. Я молився: Господи, збережи

мене від того, щоб я крик коли-небудь не так задіяв, щоб я з гнівом крикнув на дитину чи на жінку, чи, може, навіть на скотину.

Одна сестра перед зібранням прийшла і просить: «Брати і сестри, помоліться щоб Бог мені простив, бо я порушила святість – накричала на півня». Ми засміялися. Але не в тому річ, що вона півня образила, вона порушила мир у серці, спокій. Крик не має супроводжуватися гнівом, недобрими почуттями. Я говорю спокійно. Кричати я можу лише для Царства Божого – коли збереться на площі, де я проповідую, маса народу.

Непристойні жарти

Інколи служителі дозволяють собі пожартувати з підтекстом. Скажімо, про якісь випадки з життя, пов'язані з сексом. Знаєте, як зреагують люди? Коли пастор щось таке скаже, вони будуть за животи триматися. Але відразу ж перестануть поважати пастора як духовну особу. І коли їм треба буде помолитися за дитину, вони до нього не підуть. Бо хіба Бог буде слухати такого «брудномовного» брата? Вони підуть до простого, рядового, якщо бачитимуть, що він богобійний. Люди будуть з нами нормально жити, душа в душу, але духовного авторитету в нас вже не буде. Тому думаймо, про що говоримо.

Неправдомовство

Дуже часто ми стаємо політиками. Оцей дух світської політики сьогодні входить і в пасторське середовище. Поговорити з братом, заходячи здалеку, щоб він сам не зрозумів, що я маю на увазі. Така дипломатія. Знаєте, що характерно для політиків? От спілкуються два політики, один щось говорить – ніби правдиво, ніби всю істину каже, а насправді там жодного слова правди немає. Другий його слухає, вдає, що кожному слову вірить, а насправді не вірить жодному, бо він знає все – він сам політик.

Ну чому не бути прямим? Чому відразу прямо не сказати, чого ти хочеш. Павло пише: «Від домашніх мені стало відомо...» Чому прямо не сказати? Чому заходити з лукавством, з підступом, ззadu, десятими дорогами? Політика.

Але Слово Боже це по-іншому називає – лукавством. І воно дуже шкодить

служителям. Річ у тім, що коли служитель лукавить, хай і трошечки, кожна людина відчуває оцю хитрість. Коли ти помічаєш, що з тобою говорять з хитрістю, ти розумієш, що ти для тієї людини чужий. Ти не його людина. З хитрістю говорять тільки з ворогами. З другом викладають все як є, бо коли будеш говорити з хитрістю, то втрадиш друга. Обдумаймо ці питання і повернімося до простоти Христової.

Найжахливіше відкриття віруючої людини – коли вона зрозуміла, що пастор сказав неправду. Це найстрашніше відкриття, яке вона може отримати, і ви його вже ніколи нічим не затушуєте. Тому бійтеся будь-якого неправдомовства. Ми можемо щось не сказати, але ми не можемо сказати неправду. Це вражає людину на смерть.

Обмови і пересуди

Ніколи не передавайте негативну інформацію, не ставайте носіями нечистоти, будьте носіями Божої благодаті. Коли ми зустрілися з братом і починаємо якусь нечистоту передавати – це називається: «брати поговорили». Розумію, що буває необхідність обговорити і щось негативне, але це зовсім інша річ. Є ділова розмова, а є просто розмова. Нині характерною рисою людей стало злослів'я. І якщо люди не злословлять, то вони не мають про що поговорити. До якої групи не пристанеш, усі щось обговорюють. У мене було багато випадків, коли я, чуючи, як брати злословлять, намагався перевести розмову на щось позитивне. Але марно – розмова припинялася. Іноді люди просто не здатні говорити про щось позитивне.

Може, я перебільшую, але над цим варто задуматися. Не злословте, не переносьте негатив. Куди б ви не прийшли, будьте носієм благодаті. Скажіть щось позитивне, що підтримає, зміцнить.

А якщо ї треба з кимсь поговорити про якусь негативну річ, ніколи не говоріть про це, поки не переконаєтеся на 100%, що це факт. 70 % чуток, які до нас доходять, – це або неправда, або сильно перебільшені в бік негативу факти, бо людям чомусь цікаво додавати негатив. Це характеристика зіпсутості. Тому, перш ніж з кимсь говорити, з'ясуйте інформацію до кінця, переконайтеся, що це дійсно так. І коли ви переконалися, що це таки правда, тільки тоді говоріть. Не будьмо носіями наклепів. Хто стоятиме на святій горі Божій? Той, хто не приймає обмов і не обмовляє язиком.

Недотримання слова

Не раз нам здається, що ми настільки великі служителі, що маємо право не дотримати свого слова. Люди ж повинні знати, що в мене стільки обов'язків, стільки справ, і навіть якщо я не дотримую слово, то не буде великого гріха. Але чим вище ми стоїмо, тим більше маємо зосереджуватися на виконанні свого слова. Висота служіння не дає послаблення, висота служіння тільки ще більше зобов'язує, тому що ми даємо приклад ще більшій кількості людей. Дав слово, виконай його, навіть якщо це буде тобі на зле, на шкоду. Сьогодні кажуть: я хазяїн свого слова, захочу – виконаю, захочу – не виконаю. Це викривлена позиція.

Зміна голосу

Згадайте, як ви говорили, коли вас обирали на служіння. Та коли минає один термін пасторства, другий, і голос пастора грубішає – усе, знайте, що такого пастора пора знімати зі служіння. Ні, він не захрип, просто він став директором.

Не ставайте директорами. Залишайтеся дітьми. Не щодо розуму, а у взаєминах, у ставленні до братів, в любові, у зацікавленості в спілкуванні. Навіть по телефону ми можемо брата «зарядити» – по собі знаю. Брати, наше слово дуже впливає на людей. Ми тут поставлені не просто так – нас поставив Бог за вибором благодаті. Не забуваймося.

Історія з минулого віку... Повчальна і напутня

ПРИТЧІ

Свого часу молодий чоловік на ймення Мордехай Йоффе виїхав з Америки в Європу і шість років навчався там в «прославлених єшивах». У 1938 році він повернувся назад, поселився в Нью-Йорку, познайомився і подружився з одним священиком.

Усе було добре в реб Мордехая, тільки не було в нього дому, тобто дружини. Не так багато дівчат в Нью-Йорку хотіли в ті роки стати дружиною «бен Тора», дотримуватись кошера і суботи, ходити в мікву. Усі зусилля молодого чоловіка знайти «ту єдину» дівчину закінчувались невдачею.

І ось одного разу, проходжуючись по Норфалк-стріт, священик зустрів реб Мордехая, який йшов назустріч дуже сумний. Священик відразу все зрозумів. Він взяв приятеля за руку і пішов поруч з ним. Згодом сказав:

— Дозвольте розповісти вам історію. У Варшаві жив колись багатий єврей, який вів дуже прибуткову торгівлю. Але ось він помер, і син зайняв його місце. Хоча син дуже старався, але справи в нього йшли погано. Тоді він прийшов до свого равина і розповів про свою біду. Равин вислухав його уважно і запитав:

— Скажи, що робив твій батько, коли в крамниці не було покупців?

— Він занурювався у вивчення Тори або читав молитву.

— А що ти в такі моменти робиш?

— Я читаю газети або розмовляю з сусідами.

— Тоді все зрозуміло. Коли сатана бачив, як твій батько вивчав Тору або читав молитву, він був стурбований. І тут же посилав у крамницю покупців, щоб вони перешкоджали батькові вчитися і молитися. Звичайно, при цьому його справа процвітала. Ну, а про тебе сатана знає, що ти не будеш вчитися, навіть якщо в крамниці нікого немає...

Закінчивши розповідь, священик сказав:

— Ви теж радуєте сатану. Він бачить, що ви не можете зосередитись на заняттях, що думки зайняті лише тим, щоб знайти собі пару. І він докладає всіх зусиль, щоб ви якомога довше не зустрілися з нею. Я раджу вам серйозно зануритися в Тору, і тоді наречена з'явиться швидко...

Риб Мордехай послушався поради. Не минуло багато часу, як він зустрів Хану, яка стала йому хорошою дружиною.

НАРКОТИКИ: б'ємо тривогу!

Згідно зі статистичними даними, в Україні вживають важкі наркотики близько 550 тис. осіб. За останні три-чотири роки наркоманія серед дітей і підлітків виросла майже в шість разів.

З «системних» наркоманів тільки 27% — дорослі, 60% — підлітки й 13% — діти віком 12-13 років.

Неофіційні дані шокують ще більше: кількість наркозалежних дітей в Україні обростає мільйонами. Фахівці б'ють на сполох: Україна — одна з найбільш перспективних країн для світового наркобізнесу.

Кількість громадян у віці від 10 до 40 років, які регулярно споживають наркотики, становить близько одного мільйона (неофіційні дані). За неофіційними даними, в Україні хоч раз спробували «заповітні» таблетки дві третини школярів.

За даними МВС, у школах до закінчення навчання 30% учнів пробували «трамадол», а 10% регулярно його споживають. Кожен десятий серед школярів і студентів уживає наркотики.

За оцінками міжнародних експертів, в Україні чисельність наркоманів серед дітей віком від 10 до 18 років може сягати 500 тис. осіб.

За останні 10 років частка наркоманів-школярів зросла в 6-8 разів, смертність серед них — у 40 разів.

Спілка молодих християн.

В Еритреї гинуть християни. За віру

За останні чотири місяці у військових таборах Еритреї в ув'язненні загинули троє християн, засуджених за свою віру. Серед них — 42-річний чоловік, якого утримували в одиночній камері. Він загинув 16 січня цього року.

Як повідомляє християнська правозахисна організація Open Doors, Мехарі Асгедом помер від катувань і викликаних ними ускладнень цукрового діабету. Чоловік був членом «Церкви Живого Бога» в місті Мендефері.

У тій же тюрмі — Мітіре на початку року від катувань помер 37-річний Могос Хагос Кіфлом, що відмовився зректися своєї віри.

Ув'язнені християни зі всієї Еритреї були переведені до цієї військової тюрми на північному сході країни, де вони піддаються катуванням і примусовій праці. У 2002 році влада Еритреї об'явила всі конфесії, окрім православної, католицької і лютеранської, а також ісламу, поза законом.

У жовтні минулого року в одній із тюрм загинув ще один віруючий, 36-річний

Гебрей Кіфлом, якому керівництво тюрми відмовилося дати ліки від малярії.

У червні минулого року 37-літня Азіб Симон померла в тюрмі від малярії, ослаблена знущаннями.

Усього за час перебування у військових тюрмах Еритреї загинуло восьмеро віруючих. Разом з тим уряд країни продовжує свій наступ на віруючих. 11 січня заарештовано 15 членів однієї із церков міста Керена. Напередодні Різдва було затримано близько 49 лідерів незареєстрованих церков Асмари. У листопаді минулого року заарештовано ще 34 віруючих.

Еритрея — одна з країн, де ведуться найзапекліші переслідування християн у світі. Члени п'ятидесятницьких і євангельських церков піддаються найжорстокішому поводженню.

За статистикою, близько 2000 християн Еритреї перебувають нині під арештом. Багатьох із них катують і тримають в тюрмах без суду і слідства, заявив президент Open Doors Карл Меллер.

НХС.

Атеїстична реклама на транспорті поширюється всією Європою

Антирелігійна «автобусна» кампанія поступово виходить за межі Великобританії — країни, де вона стартувала, і поширюється іншими європейськими державами. Автобуси з написами каталонською мовою «Бога, можливо, нема. Не турбуйся і одержуй задоволення від життя» днями вже появились в Барселоні. Атеїсти Іспанії обіцяють розмістити таку рекламу на автобусах по всій країні, повідомляє «France Press».

На початку лютого до атеїстичної кампанії мала намір підключитися Італія — в

Генуї очікували появи автобусів з написами: «Погана новина — це те, що Бога нема, добра новина — що ми Його не потребуємо». Але тут намірами атеїстів протистали Католицька Церква і консервативні громадські організації.

А в Лондоні маршрутами міста їздять вже десятки автобусів з безбожною рекламою, розміщення якої профінансувала Британська гуманістична асоціація. Переговори про проведення аналогічної кампанії ведуться також в атеїстичних колах Австралії і Канади, пише Інтерфакс-релігія.

Наукову базу під існування вічної любви підвели американські професори

Під час спілкування з коханою людиною головний мозок посилено виробляє особливий гормон задоволення життям — допамін.

Раніше в науковому світі існувала гіпо-

теза, згідно з якою почуття між закоханими починають значно послаблюватися з часом — вже після 15 місяців шлюбу.

Американці з Інституту Стоні Брук (Нью-Йорк) дослідили мозок кількох подружніх пар, які прожили в шлюбі понад 20 років. У підсумку вони встановили, що рівень допаміну однаковий і в старожилів, і в щойно закоханих.

«Наше відкриття доказує, що буденний погляд на згасання почуття любові — явна помилка, заявив керівник досліджень Артур Арон. — Людський мозок не може помилятися, вічне почуття любові існує достеменно», — зазначив він.

ІТАР-ТАРС.

ЗНАЙДЕНО 12 секретів зростання великих церков

Міжнародне служіння «Благословення Отця» провело масштабне дослідження умов для зростання церкви. За результатами дослідження виявлено 12 загальних особливостей, повідомляє спеціально *invictory.org*.

Саме ці 12 особливостей відсутні в невеликих церквах або їм не надають там особливого значення.

«Ми не стверджуємо, що це головні причини для зростання церкви, але впевнені, що ці 12 особливостей заслуговують на те, щоб звернути на них увагу», — кажуть дослідники.

Отож для того, щоб церква зростала, необхідні 12 умов:

3 надбання душ для Христа. Уся церква залучена до спасіння душ, і це її головне бачення;

3 чітке бачення церкви. Уся церква знає, що їй робити, і всі повністю зосереджують увагу на виконанні цього завдання;

3 навчання служителів. У церкві створена сильна система для навчання і вдосконалення служителів;

3 залучення нових членів до служіння. Церква відразу заохочує нових членів брати участь в житті церкви і допомагає їм віднайти своє місце в церковному служінні;

3 побудова відносин в церкві. Церква має різноманітні служіння і програми, що дозволяє всім членам перебувати в тісному контакті один з одним. Ці програми і служіння стосуються абсолютно всієї церкви;

3 збудування віри, посвячення і самовіддача. На ці сфери акцентується особлива увага як на найважливіші риси справжнього християнина, завдяки котрим він зможе принести багато плодів;

3 служіння, яке надихає (запалює). Не так важливо, якою була тема проповіді, який хід служіння, головне — люди залишаються натхненними від служіння і їм хочеться приходити в церкву знову;

3 пастор має авторитет. Церква реально любить, поважає і підтримує пастора. Пастор — шанована й авторитетна особа;

3 домашні групи. Церква має розвинену і здорову систему домашніх груп;

3 служіння відповідає на потреби людей. Церква має розвинену інфраструктуру і служіння, котрі реально задовольняють духовні, душевні і фізичні потреби членів церкви;

3 розташування церкви. Церква, як правило, розміщена в густо населеному місті або районі міста і має зручне розміщення і транспортне сполучення;

3 реклама церковних зібрань і проєктів. Церква запрошує на служіння через ЗМІ, плакати, електронні скриньки, через різні програми і події. Участь у громадському житті міста й країни також є своєрідною рекламою для церкви.

Наостанок варто зауважити, що ці 12 принципів не є чимось простим, що можна скопіювати. Потрібно багато працювати для того, щоб зробити церкву здоровою і міцною, щоб вона була здатна прийняти і втримати велику кількість людей.

Господь готовий залучати до Церкви багато людей, але громада повинна бути до цього підготовлена. Господь дає стільки, скільки ми можемо прийняти і втримати. Але Він бажає дати більше, упевнені дослідники.

Британські «права людини» повернуться утисками християн?

Англіканська Церква забила на сполох у зв'язку з прийняттям закону про права людини, котрий можна трактувати по-різному, пише газета «Дейлі телеграф». У посланні архієпископа Кентерберійського Роуена Вільямса висловлено застереження, що цей закон вітає індивідуалізм, підтримує (заохочує) релігійну і расову нетерпимість і, крім того, відкриває дорогу атеїстам і ліберальним силам.

Архієпископ підтримує ідею рівності та прав людини, але попереджає, що новий закон може бути використаний в політичних цілях.

«Якщо ми говоримо про права людини, то, у першу чергу, маємо пам'ятати про моральні цінності», — підкреслює лідер англіканців.

Багато хто з представників Церкви звернув увагу на те, що документ надто акцентує увагу на рівності всіх релігій.

Громадськість також по-різному оцінила цей закон. Одні християни покладають на нього великі надії, вважаючи, що зможуть вільно сповідувати свою віру, носити релігійну символіку, інші ж, навпаки, остерігаються, що закон обмежить свободу їх віросповідання.

У зв'язку з тим відомі представники духовенства заявили, що християнам варто скористатися новим законом і домогатися, наприклад, того, щоб їм дозволили скрізь носити натільні хрести.

Вони також закликали пам'ятати, що погляд урядовців на права людини і ставлення влади до віри можуть не збігатися з думкою Церкви.